

SEVGİ, KARDEŞLİK VE ÖLÜM: İBADETİN ADIMLARI

Çok aziz ve çok muhterem kardeşlerim!

Allah'ın selâmı, rahmeti, bereketi, ih-sanı, ikramı dünyada âhirette üzerinize olsun. Cenâb-ı Hak ve Teâlâ hazretleri içinde bulunduğumuz mübarek Ramazan'ın feyzinden, bereketinden, sevabından azamî istifade etmenizi nasip eylesin. Sevdiklerinizle beraber cennetiyle cemâliyle müşerref eylesin.

Hanımların Sesi Derneği en başta olmak üzere -davet ettikleri için- hepinize teşekkür ederim. Davet ettiler ve bir de güncel konular üzerine bir konferans vermeme istediler.

Biliyorsunuz ben de umredeydim, umreden geldim.

Allah cümlenize nasip etsin.

Belki bazı mazeretler ileri sürülebilir ve gelinemeyebilirdi. Çünkü yol üstü yorgunluğu, bazı sıkıntıları olabilir. Ama mümkün değil; çünkü uzun zamandır Ankara'ya gelememiştik. Biliyorum ki konferans da bir bahane. Hani, "Gönül ne kahve ister, ne kahvehane; gönül sohbet ister, kahve bahane." dedikleri gibi,

mühim olan[ın] buluşmak ve görüşmek olduğunu bildiğim için konferansın konusundan daha önemli olarak buluşmayı görüyorum.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz bir hadîs-i kudsîsinde buyurmuş ki;

وَحُقَّتْ مَحَبَّتِي لِلْمُتَزَاوِرِينَ فِيَّ

Hakkat mahabbetî li'l-mütezâvirîne fiyye.

Beş cümle hâlinde söylediği, ifade eylediği hususlar var:

Hukkat mahabbetî. “Benim sevgim, muhabbetim, sevmem, razı olmam vacib olur, gerekli olur, tahakkuk eder, muhakkak olur...”

Kimler üzerine?

“Birbirlerini Allah için ziyaret edenler üzerine.”

حُقَّتْ مَحَبَّتِي لِلْمُتَحَابِّينَ فِيَّ

Ve hukkat mahabbetî li'l-mütehâbbîne fiyye. “Birbirlerini Allah için sevenler üzerine.”

Sonra;

“Birbirlerine Allah için yardım edenler, birbirlerine Allah rızası için hakkı söyle[yenler üzerine...]” Hadîs-i şerîfin *mütenâsîhîne fiyye* gibi tarafları da var...

Anlaşıyor ki müslümanın müslümanı sevmesi ibadetlerin, ama bizim alıştığımız tarzdaki ibadetler değil de, İmâm-ı Gazzâlî *rahmetullâhi aleyh*'in ifadesiyle ‘âdet tarzındaki ibadetler’in [en sevaplılarından.]

Çünkü niyeti hâlis olursa bir müslümanın bütün hayatı ibadettir. Hatta uykusu ibadettir. Uykusu sünnet-i seniyyeye uygunsa, uykusu rızâ-i Bârî’ye uygunsa, uykusu iyi bir niyete dayanıyorsa uykusu da ibadettir. Yemesi içmesi de ibadettir. Ziyareti de ibadettir. Ahbablığı da ibadettir, arkadaşlığı da ibadettir. Öbür klasik ibadetlerinin yanında bunlardan da büyük sevap alır. Her an sevap alır. Niyetiyle bir müslüman her an sevap alır. Bu, İslâm’ın güzelliklerinden biridir.

Dervişlik, tasavvuf dediğimiz şeyin de en önemli dayanaklarından birisi; mü’minlerin kardeş olması, ihvan olması, dost olması, yâr olması dolayısıyla âdet tarzındaki bir husustan da devamlı sevap almasıdır.

Çünkü birbirlerini Allah için sevenler, mahşer gününde insanlar büyük sıkıntılar içindeyken sıkıntı duymayacaklar, Arş-ı Âlâ'nın gölgesinde taltif olunacaklar, nurdan minberlerde oturacaklar. Halk onlara gıpta edecek. Mahşer halkı mahşer yerinden onları bizim dünyadan gökyüzünü, yıldızları seyrettiğimiz gibi seyredecekler. “Bunlar peygamber değil, şehit değil ama kim bunlar?” diye gıpta edecekler.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

“Onlar birbirlerini Allah için sevenlerdir.”

Onun için, Allah birbirimize karşı sevgi ve saygı, arkadaşlık ve dostluğumuzu hâlis eylesin. İbadet kalitesinde eylesin.

Yeni yeni kelimeler türüyor. Çünkü yeni nesiller yeni tahsillerle yetişiyorlar.

“Güncel konular üzerine konferans.”

“Nedir güncel olan?” diye kendi kendime sordum. Nereden geliyor, nedir güncel olan?

Tabii günle ilgili; “o gün için mühim olan, o gün için canlı olan, aktüel olan konu” demek; ama en hayatî, en mühim, en önde, en canlı olan meseleler...

Bu, zevke göre değişir, yaşıa göre değişir, şahsa göre değişir, şahsın içinde bulunduğu duruma göre değişir, kültür seviyesine göre değişir. Mesela; ayağı kaymış, denize düşmüş bir insan için o anda en önemli mesele denizden çıkmaktır. Bütün meseleler arkada kalır, geride kalır. Talebe için, imtihanı varsa en önemli mesele imtihandır. Tüccar için senedir, bonosudur. Politikacı için hemen önündeki seğimdir. Karnı aç olan bir kimse için bir sofrayı bulup oturup yemek yemektir. Herkes için değişen bir şey.

Bir fıkrayı anlatıyorlardı:

Çok büyük bir alim çok güzel bir bilgisayar yapmış. Öyle bilgili bir bilgisayar ki ne sorulursa ‘şıp’ diye cevaplandırıyor. Beynelmilel bir toplantıda bilgisayarı sahneye koymuşlar. Bir kalabalık, herkes geliyor, bilgisayara bir şey soruyor; “Aa!..” diye ağzı hayretler içinde açılıyor. Bilgisayar her şeye tıkır tıkır cevap veriyor. Bizim Türk de kalkmış, yanına kadar gitmiş, bilgisayara fıs fıs mahremâne bir şey sormuş. Bilgisayar çalışmış, çalışmış, çalışmış... Bekliyorlar ki neticeyi versin, aşağıdan

bir kâğıt uzatsın diye. Fakat duman çıkmaya başlamış. Devreleri yanmış, bilgisayar çökmüş.

“Yahu, ne yaptın bizim bilgisayara böyle? Ne sordun da onu mat ettin, pes ettirdin?” demişler.

“Hiç, gittim yanına; ‘Ne var, ne yok?’ diye sordum.” demiş.

Yani bu aktüel, güncel konu meselesi “Ne var, ne yok?” gibi bir şey oluyor.

Tabii insan hakikî mânasıyla, mutlak mânasıyla bütün meseleleri mü’min gözüyle, âhirete inanmış bir insan gözüyle değerlendirecek olursa; en güncel konu *ölümdür*. Çünkü herkesin başındadır.

Neylersin, ölüm herkesin başında

Uyudun, uyanamadın olacak

Bir namazlık saltanatın olacak

Taht misâli o musallâ taşında.

dediği gibi bir şairin, en güncel konu odur.

Hakikaten bugünlerde de gerçekten ön planda, gazetelerde de ön planda... Bir çığ düşüyor; yüzlerce insan ölüyor. Bir zelzele

oluyor; yüzlerce belki binlerce insan ölüyor. Bir savaş; yine yüzlerce, binlerce insan ölüyor.

Allah ölenlere rahmet eylesin. Kalanlara sabır, selâmet ihsan eylesin. Ecr-i cezâiller, sevâb-ı kesîrlere ihsan eylesin.

a. İnsan Öldü mü Kıyameti Kopmuştur

Ölüm zamansız olduğu için, ne zaman geleceği belli olmadığından, yaşa da bakmadığından, bazen gelinlik bir kıza, bazen levent bir yiğide, bazen kucaktaki bir bebeğe gelebildiğinden en güncel konu odur. Onun için, “küçük kıyamet” diye adlandırılmış.

إِذَا مَاتَ الْإِنْسَانُ فَقَدْ قَامَتْ قِيَامَتُهُ

İzâ mâte'l-insânu fe-kad kâmet kıyâmetuhû.

“İnsan ölüverdi mi; tamam, onun kıyameti kopmuştur.”

Artık dünyada dağlar devrilmiş devrilmiş, bunun önemi yok.

Ben bunu bizim “Mehdici” kardeşlerimize her zaman söyledim.

“Mehdi çıktı, Mehdi çıkacak... Suriye’deymiş, Irak’taymış, Mekke’deymiş... Şu yaştaymış, şu günde doğmuş... Görüşenler olmuş...”

“Yahu, ‘Mehdi çıkacak, kıyamet olayları başlayacak.’ diye heyecanlanıyorsun, biliyorum. Ama senin küçük kıyametin başında dönüp duruyor! Sen öldün mü, Mehdi’yi bile bekleyemezsin. Onun için, ölüme hazırlan.” diye, onlara latife ediyordum.

Ölüm [için] şairâne bir tasvirle Yahya Kemal diyor ki;

*Her rind bu bezmin nedir encâmı bilir,
Dünyamızı nâgâh zalâm örtebilir.
Bir bitmeyecek zevk verirken beste,
Bir tel kopar ahenk ebediyyen kesilir.*

Tel kopuverdi mi sazın kıymeti kalmaz, insanın kıyameti kopmuş olur.

Tabii bu bir insan için kıyamettir; âşık-ı sâdıklar için, mesela Yunus Emre için aranan, istenen bir şeydir. Onun en güncel meselesi *muhabbetullahtır, aşkullahtır*. Bütün şiirleri *aşkullah, muhabbetullah* üzerinedir. [Ölüm,]

Mevlânâ'nın tabiriyle *şeb-i arûstur*, düğün gecesidir, gerdek gecesidir, vuslattır; -bazı alimlere göre- vazifeden terhistir, mihnetin, meşakkatin, sıkıntının bitmesi, huzurun başlamasıdır.

Firavun, en son anında gözünden perdeler kaldırılınca;

لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي آمَنْتَ بِهِ بَنُو إِسْرَائِيلَ وَأَنَا مِنَ
الْمُسْلِمِينَ

*Lâ ilâhe ille'llezî âmenet bihî benû isrâile ve ene mine'l-müslimîn.*¹ demiş. Firavunken;

أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِن تَحْتِي

*Eleyse lî mülki mısra ve hâzihi'l-enhâru tecrî min tahtî.*² “Mülk-ü Mısır, şu Mısır ülkesinin bütün egemenliği benim elimde değil mi? Şu altından akan ırmaklar, Nil nehri vesaire benim değil mi? Size benden başka bir rab bilmiyorum. Benden başka rab edinirseniz sizin

¹ 10/Yunus, 90.

² 43/Zuhrûf, 51.

ayaklarınızı, ellerinizi çapraz keserim!” demişken...

فَلَا قُطِعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلُكُمْ مِنْ خِلَافٍ

Fele-ukattianne eydiyeküm ve ercülekülüm min hilâfin. Çaprazlamasına; bir bu bacağı kesecek, bir şu kolu kesecek...

وَلَا صَلِّبَنَّكُمْ فِي جُدُوعِ النَّخْلِ

*Ve le-usallibenneküm fî cüzûi'n-nahl.*³ “Hurma ağaçlarında sizi sallandırırım!” demişken, vefatı geldiği zaman;

لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي آمَنْتُ بِهِ بَنُو إِسْرَائِيلَ وَأَنَا مِنَ
الْمُسْلِمِينَ

*Lâ ilâhe ille'llezî âmenet bihî benû isrâile.*⁴ “Benî İsrâil’in, Musa aleyhisselâm’ın bana söylediği Rabb’e ben de inandım. Ben de onun kuluyum. Ondan başka ilâh yoktur. Ben filan hepsi palavrayım, yalanım.” dedi ama;

الآن

³ 20/Tâhâ, 71.

⁴ 10/Yunus, 90.

Âl'âne?⁵ “Şimdi mi aklın başına geldi?!” diye âyet-i kerîmede âl'âne soru edatıyla öyle soruluyor.

Onun için, bu en güncel olaya en iyi tarzda hazırlanmak en güncel vazifemizdir. Böyle güncelli bir konferansta ilk hatırlatma vebalini, sorumluluğunu hissettiğim nokta budur, muhterem kardeşlerim.

En güncel vazifemiz:

İyi bir müslüman olmak, ölüme hazır olmaktır. Allah'ın sevdiği kul hâline gelmektir. Günahı, yanlış yolu bırakmaktır, doğru yola girmektir. Allah'ın sevdiği kul olmaktır, Allah'ın sevgilisi olmaktır.

En güncel işimiz budur. Hiç değişmeyen, eskimeyen, güncelliğe sahip olan mesele budur. Onun için büyüklerimiz;

إِلَهِىَ أَنْتَ مَقْصُودِى وَرِضَاكَ مَطْلُوبِى

İlâhî ente maksûdî ve rıdâke matlûbî demişlerdir.

⁵ 10/Yûnus, 91.

“Yâ Rabbi! Benim maksudum, muradım - Süleyman Çelebi merhumun *Gece gündüz durmayıp istediğim* dediği gibi- budur: Allah’ın sevgilisi olmak.”

[Mehmed Zahid] Hocamız *rahmetullâhi aleyh* de, onca kerâmetleriyle, onca faziletleriyle vefatına yakın zamanda Medine-i Münevvere’de vasiyet etmiş ki;

“Her şey boştur! Zenginlik boştur. Dünya boştur. Mal boştur. Mülk boştur. İlim boştur. - İlim de bir vasıta, gaye değil ki.- Müritlik boştur. Şeyhlik boştur. Bütün mesele, insanın kendisini Allah’ın sevdiği bir kul hâline getirmesidir!” demiştir.

Hayatın en sonunda söylenen en mühim söz budur. En güncel iş budur.

Hatırlıyorum, bizim fakültemizin bir sekreteri vardı. O da Erzincanlıydı, rahmetli Fevzi Efendi. O anlatmıştı. Onların memleketinde bir mübarek hastalanmış. Ölüm döşeğine düşmüş, kendinden geçmiş, komada... Başında *Yâsîn*ler okuyorlar, bekliyorlar, dualar ediyorlar. Ruhunu da teslim etmiyor, gözlerini de açmıyor, öyle yatıyor. Zor... Hayat da zor, ölüm de zor.

Allah cümlemize âsân bir vech ile, imân-ı kâmil ile göçmeyi nasip etsin.

Ama birden mübareğin gözleri bir açılmış, o kadar halsizliğine rağmen yatağın içinde bir doğrulmuş;

“Zahmet buyurdunuz yâ Resûlallah!” demiş.

Anlatılan olay çok hoşuma gidiyor.

Demek ki Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz teşrif eylemiş, yanına gelmiş. O da; “Ben kimim?” diye mütevâzılığı hâlâ bırakmıyor. “Ben kimim yâ Resûlallah, zahmet buyurdunuz. Bana gelmeye değmezdi.” diye... Tabii onu âhirete almak için geliyor.

İstanbul’da fakir bir komşumuz vardı. Galiba o da Erzincanlıydı. Hanımı da kendisi de *Allahu âlem* evliyâdan idi. Sessiz sedâsız... Ayağına bir hastalık isabet ettiği için bir ayağını kesmişlerdi. Ama ayağının kesilmesi yüzünden tebessümü kesmemişti. Çünkü Allah’ın kaderi; hastalığa da razı, her şeye razı... Hanımı anlatıyor:

-O da rahmetli oldu. Allah cümle geçmiş-
lerimize rahmet eylesin.-

Vefatı anında çok şiddetli nefes alıp veri-
yor, alını boncuk boncuk terlemiş, ter içinde,
“kan ter içinde” dediğimiz şekilde... Tabii ve-
falı hanımı, müslüman zevce; bezle alnını sili-
yor, şefkatle sormuş, demiş ki;

“Efendi, çok mu acı çekiyorsun?”

Nefes nefese...

“Ne acı çekmesi hanım! Hocaefendimiz’le
hac yapıyoruz da, bu topal ayağımla yetişece-
ğim diye arkasından koşacağım diye uğraşıyo-
rum!” demiş.

Allah nasıl gösteriyor; vefatını haccedi-
yormuş gibi, vefatın telaşını hacda hocasına
yetişeceğim diye sarf ettiği tatlı telaş gibi gös-
teriyor. Yani ölümün acısını çektirtmiyor.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

فَرُوحٌ وَرَيْحَانٌ وَجَنَّتْ نَعِيمٌ

*Fe-ravhun ve reyhânun ve cennetü naîm.*⁶

“Rahatlık, hoş kokular; arkasından da Naîm cennetleri...”

İşte bu...

Hocamız’a muhalif bir berber varmış. Babam sık sık anlatıyor. Geçen gün de anlattı. Hafızamda tatlı bir [olay...] Hocamız’a kızmış.

Niye kızmış?

Hocamız sabahları *Yâsîn* sûresini okutturmuş. “Sen oku.” dermiş. Bir sayfayı bitirince [başka birisine;] “Şimdi sen oku.” dermiş. Öbür sayfada [ötekine;] “Sen oku.” dermiş. Buna “Sen oku!” dememiş. Sen misin demeyen; mürit şeyhine kızmış. Fena halde kızmış. Başlamış her yerde aleyhinde konuşmaya... Babam diyor ki;

“Ben de ona alışmışım, benim berberim, gidiyorum. Beni de gördü mü, açıyor ağzını yumuyor gözünü, Hocamız’ın aleyhinde konuşuyor.”

Fesübhânallah!

⁶ 56/Vâkıa, 89.

“Bir gün telaşla bana geldi. ‘Aman beni Hocaefendi’ye götür!’ dedi.”

Aradan aylar geçmiş; kızgın, kırgın, pür hiddet...

“Aman Necâti Efendi, beni Hocamız’a götür!”

“Hayrola, ne oldu? Hani düğün değil, bayram değil... -‘Hangi dağda kurt öldü?’ derler.- Hayrola, hani sen Hocamız’a muhaliftin, ne oldu?”

“Bir rüya gördüm. Rüyamda bütün insanlar büyük bir duvarın önünde bekliyorlar. Duvar açılmıyor. Cennet duvarın arkasındaymış. Duvarı geçmek mümkün değil. Muazzam bir sur; kapalı. İnsanlar bekliyorlar, hasret içinde ağlaşıyorlar. ‘Ya biz öbür tafafa geçemeyecek miyiz? Hâlimiz ne olacak?’ Öbür taraftan Hocamız *rahmetullâhi aleyh* -mübarek geliyor, duvara bir vuruyor; hadi, duvar açılıyor, insanlar hepsi cennete gidiyorlar.”

Bu remizden, işaretten anlamış ki kendisi hatalı. Hocamız’a gelmiş. Hocamız da ona ‘gık’ dememiş. “Sen bana aylarca gıybet ettin

de, aleyhimde şöyle söyledin de, böyle söyledin de...” gibi bir söz de söylememiş.

Abdülkâdir-i Geylânî hazretlerinin dergâhına -Orası Bağdat'ta. İmâm-ı Âzam Efendimiz'le türbeleri komşu. *Kaddesallâhu sırrahümâ*. Camisi var, türbe var, tekke var.- bir şahıs gelmiş. Oturmuş bir kenara, harmânîsine bürünmüş. Halifeden davet gelmiş;

“Buyurun, Ramazan'dır, bu akşam beraberce iftar edelim. Herkes buyursun gelsin. Hocaefendi, bütün dervişlerini topla, al gel.”

Abdülkâdir-i Geylânî Efendimiz değil de ondan sonraki bir şeyh efendinin zamanında...

“Dervişlerini topla gel, sarayda ziyafet var.”

O da ilan etmiş;

“Halife bizi çağırdı. Ey cemaat-i müslimîn! Bu akşam halifenin davetlisiyiz, saraya gideceğiz, herkes buyursun!”

Bu kenara oturmuş olan [kimse];

“Ben gelmiyorum!” demiş.

Yabancı da üstelik... Derviş filan değil, yabancı.

“Ben gelmiyorum. Sen bana bir asîde tatlısı getir, koy önüme; sen de nereye gidersen git!” demiş.

Allah Allah... Ne biçim derviş? Ne biçim misafir? Hem davete icabet etmiyor, davete icabet etmek sünnet, hem de yüksek perdeden, “Ben gelmiyorum! Sen bana bir asîde tatlısı getir!” diyor, emrediyor.

Asîde, hurmadan yapılan bir çeşit tatlı imiş.

Herkes şaşırılmış. Aldırmamışlar. “Herhalde biraz kafasında bir şeyler var.” demişlerdir.

“Gelmezse gelmesin, ne yapalım...” demişler, kalkmışlar gitmişler.

İftar etmişler, akşam namazını kılmışlar, yatsıyı kılmışlar, gelmişler. Hocaefendi de gelmiş. Yatağa yatmış, uyumuş. Ramazan’da erken uyuyacak ki kalkacak. Rüyada bakmış ki bir büyük kalabalık, bir nurânî topluluk, bir mübarek insanlar grubu ki hayran kalmış. Demiş ki;

“Bunlar kim?”

Demişler ki;

“Bunlar 124 bin peygamber.”

Salavâtullâhi ve selâmuhû aleyhim ecmaîn.

“Peki, şu başlarındaki kim?”

“O da Resûl-i Ekrem, Nebiyy-i Muhterem, Muhammed-i Mustafâ *sallallahu aleyhi ve sellem.*”

“Aman, bu benim peygamberim!” Hemen onun yanına doğru koşmuş, yaklaşmış. Peygamber Efendimiz ona bakmış, demiş ki;

“Bizim sevgili dostlarımızdan birisi geldi, senden asîde tatlısı istedi; hiç oralı olmadın, hiç aldırmadın!”

“Eyvah!” Telaşından, üzüntüsünden uykudan uyanmış. Bakmış daha vakit yeni, hemen yataktan atlamış, kapıdan çıkmış, camiye... “Belki oradadır hâlâ o derviş” diye... Ama aydınlığında bakmış ki derviş de az evvel kapıdan çıkmış, sokağın öbür tarafına doğru, köşeye doğru gidiyor.

“Yâ derviş, dur! Bekle, geliyorum! Sana asîde tatlısı alacağım! Ne istersen alacağım. Azıcık dur, sabret!”

İhtiyar hâliyle ona yetişmeye çalışıyor. O da köşede dönmüş, demiş ki;

“Ya, demek ki sana fukarânın birisi günün birinde bir hâcetini arz etse, bir şey istese - mesela bir asîde tatlısı- 124 bin peygamberi şahit getirmeyince vermeyeceksin öyle mi?”

Köşeyi dönmüş... Köşeye kadar gitmiş, bakmış; kimse yok.

Yine evliyâullahtan birisi, evin içinde, içinden bir ses ona;

“Sen cimrisin!” demiş. İçinden;

“Değilim!” diyormuş.

“Yahu işte hayır yapıyorum, hasenât yapıyorum, para veriyorum, pul veriyorum.”

“Yok, sen cimrisin!”

“Değilim!”

“Cimrisin, cimrisin!..”

Bakmış, içinden gelen sesle mücadele etmekten sıkılmış, dışarı çıkacaktı. Ama az

sonra kapı çalınmış. Halifeden bir çavuş gelmiş, demiş ki;

“Buyur, halife hazretleri sana bir kese altın gönderdi. Ne yaparsan yap.”

“Tamam, para geldi. Şimdi ben bu parayla gidip bir hayır yapayım.” demiş.

Evden çıkmış. Yolda yürürken bakmış, köşe başında birisi tıraş oluyor.

Eskiden biliyorsunuz köşe başlarına bir sandalye, bir kerevet, ondan sonra berberler öyle tıraş yaparlardı. Lüks berber salonları ve saire sonradan oldu.

Bakmış ki berberin önünde bir hırpânî adam oturuyor ki hırpânîler hırpânîsi, fukarâlar fukarâsı bir kimse. “Hah, buna bir hayır yapayım! Bu müstehak bir insana benziyor.” demiş. Yani hayra lââyık bir kimseye benziyor. Yanlarına varmış.

“*es-Selâmu aleyküm*. Kolay gelsin usta! Sıhhatler olsun efendi!”

“Al, sana şu parayı veriyorum!” diye fukarâyâ halifeden gelen keseyi uzatmış.

O hiç oralı değil, aldırdığı bile yok. Fakir ama keseye meseye baktığı yok.

Fuzûlî'nin bir şiiri var, diyor ki;

Fakir oldumsa eğer, kimseden sağınma ke men.

Fakîr-i padişah âsâ, gedâ-yı muhteşemem.

Fakir oldumsa eğer, kimseden sağınma ke men. “Her ne kadar fakirsem de kimseden daha aşağı değilim.” *Fakîr-i pâdişah âsâ, gedâ-yı muhteşemem.* “Padişah gibi bir fakirim, muhteşem bir gedâyım.” diyor.

O şairce övünüyor tabii...

Ama bu da hakikî bir gedâ-yı muhteşem; paraya filan elini uzatmamış, hiç almamış;

“Al parayı, ustaya ver!” demiş.

Paraya elini dokunmuyor. “Ustaya ver, bahşiş olsun. Beni tıraş etti ya, ustanın olsun.” diyor.

Dayanamamış;

“Yahu, bunun içinde çok para var, ustaya çok gelir bu!”

Adam, gözünün içine bakmış;

“Ben sana deminden beri ‘cimrisin’ demiyor muyum?” demiş...

Demek ki oturduğu yerden öteki adamın gönlü ile oynuyor; “Sen cimrisin, sen cimrisin!” diye... Ne sanatsa, ne hünerse, ne basiretse...

b. Allah'ın Sevgili Kulu Olmak

Muhterem kardeşlerim!

Mühim olan işte budur: Allah'ın sevgili kul olmak. Yoksa para pul, mevki makam değildir.

فَمَنْ زُحْزِحَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ

*Fe-men zühziha ani'n-nâri fe-udhîle'l-cennete fekad fâze.*⁷

Kim cehennemden yakasını paçasını kurtarabiliyor da cennete kapağı atabiliyorsa, girebiliyorsa işte güncel mesele budur. Başkası tâlî meseledir, önemsiz meseledir, mühim değildir. Her şey fânidir, her şey boştur. Zenginlik de, mevki de, makam da, reisicumhurluk da, başkanlık da, komutanlık da, paşalık da,

⁷ 3/Âl-i İmrân, 185.

ağalık da, vezirlik de... her şey boştur. Sadece Allah'ın sevgisini kazanmak önemlidir.

Onun için, "İyi bir müslüman olmak en güncel meseledir." diye aklıma geldi. İlk önce bunları şaka yollu cemaate söyleyeyim dedim. Çünkü bunlar benden kim bilir neler bekleyecekler; "Hocaefendi neler söyleyecek?" diye... Ama ben işin 12'sini ilk önce bir göstereyim, 12'den bir vurayım da ondan sonra detayı, teferruâtı konuşuruz, diye düşündüm.

İyi bir müslüman olmak lazım. Bunun da en önemli, en mühim şartı; faydalı bir kul olmaktır.

Bir adam dağın başına gitmiş, mağaranın içine girmiş, etliye sütlüye karışmıyor; elinde binlik bir tesbih, gece gündüz Allah'ı zikrediyor. İyi güzel, Allah mübarek etsin, sevabı çok olsun.

Ama İslâm'a göre en iyi müslüman; müslümanların arasına katılıp, onların eza cefalarına ve cevirlerine tahammül edip müslümanlara faydalı işler yapandır.

خير الناس أنفعهم للناس

Hayru'n-nâs. “İnsanların en hayırlısı.” *En-feuhüm li'n-nâs.* [“İnsanlara faydalı olandır.”]

Herkesin bildiği bir konudur ama herkesin uyguladığı bir konu değildir. Herkesin uygulaması lazım. Herkesin bu esasa göre hareket etmesi lazım.

“Ben hiçbir işe yaramaz, hiçbir işe karışmaz, ot gibi bir insan mıyım; yoksa faydalı bir insan mıyım? Fayda üretiyor muyum? Bir işe yarıyor muyum? Başkaları benden bir fayda görüyor mu, bir fayda hâsıl ediyor muyum? Yani müstahsil miyim, müstehlik miyim?”

Müstahsil, “bir şey üreten” demek. *Müstehlik* de, “bir şeyi istihlâk eden” demek.

“Hep yutucu muyum, yoksa ikram edici miyim?”

Mühim olan budur.

İslâm'ın en büyük güzelliklerinden birisi budur. İslâm, sosyal yönü tarif edilemeyecek kadar zengin, kuvvetli ve büyük olan bir dindir. İyi bir müslüman da, başkalarına faydalı olan insandır.

Yalnız kendisine faydalı oluyor.

Hayır.

Şamlı bir misafir gelirdi. İhvân-ı Müslimîn'dendi. Büyük bir tüccardı, uyanık bir insandı. Kursları varmış, çalışmaları varmış, İslâmî gayretleri varmış, dernekleri varmış, hizmetleri varmış... Belli, uyanık. Sözü sohbeti çok güzeldi. Şu anda da hâlâ hapiste, Hafız el-Esed'in [hapishanelerinde...]

Es'ad değil ha! Es'ad dersiniz darılıyorum; benim ismime yakın gibi oluyor, çok sinirleniyorum. Hafız el-Esed. O 'ayın'sız, benimki 'ayın'lı. Es'ad başka. Esed babasının adı, Hafız kendisinin adı. Hafız da "muhafız" mânasına, Kur'an'ı ezberlediğinden değil. Kardeşinin adı da Rıfat el-Esed, babaları Esed olduğu için...

Şimdi hâlâ hapiste zavallı. Uğraşıyoruz çıkartabilir miyiz diye; sağ mı değil mi, hiç haber çıkmıyor.

O anlatmıştı. Sağsa kulakları çınlasın. Allah esaretten kurtarsın, hürriyetini iade etsin. Yine nice İslâmî hizmetleri nasip eylesin.

Bir sohbet etmiştik. Şamlıydı ama Hocamız'ın ziyaretine gelirdi. Demişti ki;

İbrahim *aleyhisselam* oğlu İsmail ile kanter içinde Kâbe'yi bina edince... Taşları getirmişler, üst üste koymuşlar, Kâbe'yi bina etmişler. Tabii Kâbe'nin yeri eskiden beri mukaddes, mübarek, Hz. Âdem'den beri mâlum bir yer; ama sel yatağı, zaman zaman yıkılmış, zaman zaman da peygamberler orayı tamir etmişler. İbrahim *aleyhisselam* binayı kurmuş, çatıyı çatmış, tamamlamış. Aşk ve şevk içinde, Allah'ın emriyle yapıyor. İleride haccedilecek bir binayı yapıyor. Mübarek bir yer.

إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا
وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ

*Inne evvele beytin vudia li'n-nâsi le'llezî bi-bekete mübâreken ve hüden li'l-âlemîn fîhi ayâtün beyyinâtün makâmu İbrâhîm.*⁸

Tabii bunu aşk ile, şevk ile yapmış. Sonra dört köşesinde dört tane namaz kılmış. Bir köşesi Hacerü'l-Esved köşesi; *Bismilâhi Allahu ekber* diye tavafa istilâm ederek başlıyoruz. İkinci köşesi Rûkn-i Irâkî köşesi. Yarım daire

⁸ 3/Âl-i İmrân, 96-97.

şeklindeki duvardan dönülüyor... Üçüncü köşesi Rükni-i Şâmî, Şam köşesi. Yani [diğer] köşe Irak tarafına rastlıyor, burası Şam tarafına rastlıyor. Aralarında Altınoluk ve Hatim var, Hicr-i İsmâil var. Öteki köşe de Rükni-i Yemânî, o da Yemen'e doğru bakıyor. Kâbe'nin duruşu şöyle: Hacerü'l-Esved doğuya gelir, Rükni-i Şâmî batıya gelir. Duruşu biraz çaprazcadır.

İbrahim *aleyhisselam* her köşesinde bin rekât namaz kılmış. -Bunu bizim Suriyeli İh-vân-ı Müslimîn'den kardeşimizin hatırası olarak anlatıyorum.- Az değil, bin rekât kolay da değil, çabuk da bitmez. Bin rekât namaz kılmış, dua etmiş, demiş ki;

“Yâ Rabbi! Bu ibadeti senin rızan için yaptım. Bu namazı senin için kıldım. Acaba senin indinde bundan daha makbul bir ibadet var mı?”

Kâbe'de bin rekât namaz kıldı ya... Kâbe öyle bir yer ki, Mescid-i Haram öyle mübarek bir yer ki orada kılınan bir namaz başka yerde kılınan namazdan 100 bin misli daha sevap. Orası Mekke-i Mükەرreme...

Rabbü'l-âlemîn;

“Evet yâ İbrahim! Bir fakirin kursağındaki bir lokma ekmek bence daha kıymetli!” buyurmuş.

Neden?

Orada bir başkasına yardım ediyorsun, burada kendine hizmet ediyorsun.

Dervişler Ebu'l-Hasen-i Harakânî hazretlerini ziyarete gitmişler. Büyük şeyh, kerâmetleri zâhir. Kapısını çalmışlar. İçeriden bir ses, sert bir şekilde;

“Kim o?!”

Misafir böyle mi karşılanır?

“Efendi hazretleri evde mi?”

“Ne yapacaksınız onunla?”

“Ziyarete geldik efendim.”

“Dağdadır, şimdi gelir, bekleyin biraz!”

Allah Allah... Sert bir ifade. Biraz sonra dağ yoluna doğru gitmişler. Rivayete göre Ebu'l-Hasen-i Harakânî hazretleri arslanlara odunları yüklemiş, öyle geliyor. Merkez filan kullanmıyor, dağdaki arslanları kullanıyor, öyle geliyor. O hâle hayret etmişler, evdeki hâle hayret etmişler.

“Efendim, sizden önce kapıyı çaldık, söylemeye utanıyoruz.”

Anlamış tabii mübarek, demiş ki;

“İşte evdeki o arslana tahammülümüzden Allah bize dağdaki arslanları musahhar eyledi. Dağdaki arslanlar bizim emrimize münkad.”

Yani tahammülden sevap kazanıyor.

Aradan bir zaman geçmiş, yıllar geçmiş; aynı dervişler uzak diyarlardan yine şeyh efendinin ziyaretine gelmişler. Yine kapıyı çalmışlar; ama ödleri patlıyor, yine içeriden azar işitecekler diye. Kapıyı bir daha çalmışlar. İçeriden;

“Kim o?”

“Efendi hazretleri evde mi acaba? Ziyarete geldik.”

“Evde değildir; ama kapıyı açıverin, mahzuru yoktur. İçeri girin, sağ tarafta bir kapı vardır. Oda serbesttir, oturabilirsiniz. Yorgunsanız uzanın. Orada dolap vardır, dolaptan yemekleri alabilirsiniz. Rahatınıza bakın lütfen.”

Bu sefer hayret etmişler. Çünkü evvelkinde epeyce bir zılgıt işitmişlerdi.

“Efendi yok. Gelir birazdan. Merak etmeyin...”

Hakikaten biraz sonra kapı açılmış, Hocaefendi hazretleri içeri girmiş, selam vermiş; kalkmışlar, elini öpmüşler.

“Efendim bir şeye şaştık: Geçen sefer ne imtihandır bilmiyoruz, bizi pür hiddet, pür şiddet, pür gayz, pür kin öyle bir sert karşıladılar ki kapıda, ödümüz patladı. Bu sefer de korka korka geldik [fakat] güzeller güzeli bir karşılamayla karşılandık. Bize çok izzet ve ikram olundu.”

“Ha, o ötekisi öldü, sizlere ömür... O benim yumağımı sarardı, bu kendi yumağını sarıyor.” demiş.

Ne demek istiyor?

“O evvelkine tahammül ettikçe ben sevap kazanıyordum. Bu kendisi sevaplı işler yaptıkça kendisi sevap kazanıyor, bana bir şey kalmıyor. Bende tahammül gibi bir durum, bir sabır ihtiyacı hâsıl olmuyor. Kendisi sevap kazanıyor.”

c. Faydalı Kul Olmak Lazım

Muhterem kardeşlerim!

Hız. Ali Efendimiz buyurmuş ki;

“Vallâhi ömrümde kimseye iyilik de etmedim, kötülük de etmedim!”

Hız. Ali Efendimiz şakacı bir insan.

Ne demek, etmez olur mu?

Hız. Ali Efendimiz Allah'ın arslanı, kahramanlar kahramanı... Hız. Peygamber'in met-hettiği, Allah'ın sevdiği, Allah'ı seven bir kimse. Hayber fatihi.

Hayber gününde Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Ben bu bayrağı bir kimseye vereceğim ki Allah *celle celâlühû* onu sever, o Allah'ı sever.”

Herkes hayran kalıyor, “Kim bu acaba?” diye bekliyorlar. Hız. Ömer'in gece uykusu kaçıyor; “Ah yarın bayrağı bana verse de Allah'ın sevdiği kimse ben olmuş olsam, bu medihler bana isabet etmiş olsa!” diye... Hız. Ali Efendimiz'i arıyor. Yok. Çadırda... “Çağırın!” diyor, [sancağı] ona veriyor.

Hadîs-i şerîfle sabit ki Allah onu seviyor, o Allah'ı seviyor.

Hız. Ali Efendimiz yemin ediyor:

“Kimseye iyilik etmedim, kötülük de etmedim.”

Ne demek istiyor?

Bir insan iyilik yaparsa kendisine yapar, kötülük yaparsa kendisine yapar. İyilik yaptığı zaman sevap kazanır, kötülük yaptığı zaman günah kazanır. Hesabını versin, cezasını çeksin...

O bakımdan, faydalı kul olmak lazım! Başkasına faydası dokunan, başkasına hizmet eden kul olmak lazım!

Gümüşhaneli Hocamız, *Câmiu'l-usûl* isimli tarikat kitabımızda diyor ki;

-Bütün tarikatleri incelemiş. Çok muazzam eserleri var. Mesela *Mecmuatü'l-ahzâb*'ı bütün evrâdı toplamış, bütün ezkârı toplamış. Her şeyi incelemiş.-

“Bütün tarikatleri inceledim. Bütün tarikatlerde müşterek olan esas hizmettir.”

Her tarikatin kendine göre ince farkları vardır; ama bütün tarikatlerde müşterek olan nedir?

Hizmettir.

Yani derviş hizmet edecek. Sevap kazanmak için, Allah'ın rızasını kazanmak için yol; hizmet yoludur. Kurda, kuşa, leyleğe, kediye, kuzuya, köpeğe, insana, insân-ı kâmile, her şeye hizmet edeceksin. İnsan hizmet ederse izzet bulur.

Birisi şeyhinin yanında el pençe divan duruyor; “Şeyhim bir himmet etse, şeyhim bir himmet etse...” diye içinden geçiriyormuş. O da abdest almış, merdivenlerden inerken -Bizim Hasib Efendimiz... Onun gönlünden geçeni biliyor- demiş ki;

“Herkes şeyhinden himmet ister...”

O daha bir şey söylemedi, kalbinden geçiriyor. “Şeyhim bir himmet etse de himmetin ne olduğunu görsek, istifade etsek...”

“Herkes şeyhinden himmet ister. Halbuki büyükler; ‘Derviş; ‘Şeyhim himmet! Şeyhim himmet!’ dedikçe; ‘Oğlum hizmet! Oğlum hizmet!’ demişler.” diye bir şeyi nakleder gibi yapmış. Yani hizmetin esas olduğunu bildirmiş.

Onun için, hizmet edeceğiz. Faydalı olmanın yolunu arayacağız. Çeşme mi yapabiliriz? Köprü mü yapabiliriz? Çamuru mu yok edebiliriz? Yemek mi yedirebiliriz? Hastaya mı yardım edebiliriz? Ona mı bakabiliriz, dula mı bakabiliriz? Etrafımızı askerî projektör gibi tarayacağız, hizmet edeceğimiz yeri arayacağız, hizmet etmeye çalışacağız.

Neden?

Hizmet eden izzet buluyor, Allah'ın rızası öyle kazanılıyor, onun için...

Yunus Emre'nin her zaman söylediğimiz şairleri var:

*Ben gelmedim da'vi için,
Benim işim sevi için.
Dostun evi gönüllerdir,
Gönüller yapmaya geldim.*

Kalp, gönül Allah'ın tecelligâhı olduğu için, gönül yapmak, gönlü hoş etmek çok önemli olduğundan; “Ben boş yere bir iddia için gelmedim bu dünyaya; ben gönül yapmaya geldim!” diyor.

Yunus Emre'ye göre hayatın amacı, gayesi, başlıca çalışması ne?

Gönül yapmak, gönül hoş etmek, gönül sevindirmek.

Onun için Yunus Emre 700 yaşında, 800 yaşında; ölmemiş, kalplerde yaşıyor.

Neden?

İşte bu kafadan dolayı, bu zihniyetten dolayı, bu yüksek duygudan dolayı...

Peygamber Efendimiz;

“Müslümanların dertleriyle, işleriyle ilgilenmeyen bizden değildir!” diyor.

“Komşusu aç yatarken bu karnını doymuş yatarsa o iyi müslüman değildir.” buyuruyor.

Onun için, biz iyi müslümanı “sosyal yönü gelişmiş, yani toplumun öteki fertlerine yardım yapabilen, hizmet götürebilen, faydalı olabilen, kendisinden başka insanlar için bir şeyler yapabilen insan” olarak görüyoruz. Kâmil müslüman bu.

“Kâmil müslüman dağ başına çekilip de kendi başına kendi yumağını saran, kendi sevabını kazanan değil; kâmil müslüman insanla-

rın arasına girip de insanlara faydalı olan kim-sedir.” diye bizim çerçevemiz, bizim görüşümüz, bizim altını çizdiğimiz şey, hadislerden, âyetlerden anladığımız dinin özü bu. Yunus Emre de öyle anlamış, büyüklerimiz de öyle anlamış.

Ubeydullah-ı Ahrâr Efendimiz’in bir sözü var, kartlara basmışız, mecmuaya basmışız, herkes ezberlemiş:

“Hizmet, bizim için nafîle ibadetten önemlidir.”

Farz ibadet yapılacak tabii; namaz, oruç vesaire tamam. Ama;

“Hizmet, nafîle ibadetten önemlidir. Hizmet bahis konusu olduğu zaman alıştığımız, yapmakta olduğumuz nafîle ibadeti bile terk eder, hizmete koşarız!” diyor. “Ben burada ibadet edecektim, hizmet biraz beklesin.” demiyor. Hizmeti öne alıyor.

Büyüklerimizin zihniyeti böyle.

Kanadı kırık kuşları tedavi etmişler, onlara bile bakmışlar.

İyi müslüman; sosyal yönü gelişmiş olan, topluma faydası dokunan insandır. Bencil değil; başkalarına faydası oluyor.

Önemli olduğu için her zaman söylüyorum. Sizin de aklınızda kalsın diye burada da söylüyorum:

Almanyalı alim Amerika'yı ziyarete gitmiş. Kalmış, gezmiş, görmüş, dönmüş. Döndüğü zaman Almanyalı arkadaşları toplanmışlar evinde; "Seyahat intibalarını bize anlat." demişler.

Biz de Azerbaycan'a gittik. Hemen bizi dönüşte yakaladılar; "Seyahat intibalarını anlat." [dediler.] Boğazda bir gezi tertip ettiler, koca bir motor tuttular, mikrofonu elimize verdiler; "Anlat bakalım Buhara'yı, Taşkent'i, Semerkand'ı, Bakü'yü..." Seyahatler merak ediliyor tabii... Bir de bakış açışı, görüş tarzı önemli. Giden insanın durumuna göre; olayları nasıl görüyor? Herkes Amerika'ya gider de, [o] nasıl görüyor?

Alman'a döndüğü zaman sormuşlar:

“Amerika’yı nasıl gördün? Biz onlarla rekabet halindeyiz; Amerika mı daha ileri, Almanya mı daha ileri?”

“Amerika daha ileri.” demiş.

“Niçin Amerika daha ileri?”

Ben bu sorunun cevabını birçok yerlerden duymuştum. Mesela, “Amerika kompütürize olmuş, her işi kompütürle hallediyor, teknoloji ilerlemiş.” deniliyor. Kompütürlerinin sayısının çokluğu ile ölçülüyor. Güzel. Yani bunlara itiraz edilmez, herhalde doğru... Adamlar kompütürle bir insanın aylarca uğraşarak yapacağı işi ‘şıp’ diye yapıyorlar. Kompütür önemli bir şey.

Şimdi benim kolumda saat var, bu umrenin hatırası... Ayın doğduğu, battığı, tepede olduğu, çukurda olduğu her zamanı gösteriyor. Ay saati. Bugünü gösteriyor, dünü gösteriyor, bir ay önceyi gösteriyor, bir ay sonrayı gösteriyor... Adam ayı şu kadar kutuya sığdırmış. Her şeyi sığdırmış. “Kaçta doğacak, kaçta tam tepeye gelecek? Ne zaman med olacak, ne zaman cezir olacak? Gelgit olayı... Balıklar ne zaman gelir, ne zaman gider?” diye... Biz din bakımından “Şevval mi geldi, Ramazan mı

geldi?” diye, ayın durumuyla ilgileniyoruz; onlar da balıklar bakımından, denizcilik bakımından ilgileniyorlar. Körfezin ağzından körfeze girebilecek mi, giremeyecek mi? Sular çekildiği zaman belki giremeyecek veya sular çekilmeden körfezden çıkamazsa belki dışarı çıkmayacak, hapis kalacak... Onun için, ay önemli [ve] hepsini hesaplamışlar; şu [saatin] içinde [var.] Yıllar yılı, yıllar sonrası, yıllar öncesi ay hangi dakika hangi saniyede doğuyor, hangi saniyede tam tepede, [hangi saniyede tam aşağıda] yani tesiri en az olduğu zaman, hepsini göstermiş... Güneş’i göstermiş... Daha birçok hünerleri var. Sakın kolumdan almaya kalkmayın. Bayiliğini de yapmıyorum... Siz de ayrıca alın. Yalnız şunu anlatmak istiyorum:

Birisi bizim bir tanıdığın dükkânına gelmiş de, böbürlenmiş böbürlenmiş;

“Biz bugün oruçluyuz!” demiş.

Niye oruçlusun babam? Gözünü seveyim, başımın tâcı, gözümün nuru, sen niye oruçlusun? Başkaları oruçlu değil de sen bu ülkede niye oruçlusun?

“Suudi Arabistan orucu ilan etmiş.”

Yahu hilâli görmesi mümkün değil ki, görmedi ki hilâli! Hilâl yoktu ki! Ay güneşten 40 dakika evvel batmıştı. Sen nasıl böyle yaparsın? Sen burada hilâli gördün mü kendin?

Görmedin.

Ne diye tutuyorsun? Ne diye ortalığı karıştırıyorsun?

Sakalıyla gelmiş, kurulmuş alış veriş ettiği dükkâna;

“Biz bugün oruçluyuz, siz niye oruçlu değilsiniz?”

Biz oruç tutarken de gelecek;

“Bugün bayram!” diyecek. Sigarayı içecek, yüzümüze üfleyecek; “Sen niye bugün oruç tutuyorsun? Bayram günü oruç tutmak haram!” diye...

Onun için söylüyorum, yani anlaşılсын diye... Millet biraz bilsin, bilimsel olsun, biraz dünyayı tanıсын! Millet ayın nerede olduğunu biliyor; bizimkiler ay yokken “Ay var.” [diyor,] oruç yokken oruç tutuyor, bayram gelmemişken bayram yapıyor. Hangi çağda yaşıyoruz, bilinsin diye söylüyorum.

“Müslüman sosyal yönü kuvvetli bir insandır.” derken, Amerika’ya giden Alman’ın hâdisesini anlatırken yarım bıraktık. Siz de onu merak ediyorsunuz, biliyorum, söyleyeceğim.

Alman’a sormuşlar ki;

“Amerika mı daha ileri, Almanya mı?”

“Amerika ileri!”

“Niye?”

Cevabı çok hoşuma gitti, fevkalâde mühim. Cevabın ehemmiyetini ancak bir müslüman anlayabilir. Diyor ki;

“Amerika’da bir kişi haftanın üç günü sosyal faaliyet yapıyor. Onun için Amerika daha ileri. Almanya’da henüz bir kişi bu kadar sosyalleşmiş değil, haftada üç gün sosyal faaliyet yapamıyor.”

Sosyal faaliyet nedir?

Evinde durmayıp, televizyonun karşısında esir olmayıp, televizyonun karşısında vakit telef etmeyip sosyal bir iş yapmak. Bir dernekte, bir faaliyette bulunmak.

Bak bizim kadınlar bile mâşaallah konferanslar tertip ediyorlar, çalışmalar yapıyorlar;

çalışmalarını sıraladılar... Tabii neden sıralıyorlar bunları? İbadet gizli olur, sevabını Allah verecek; ne diye [söylüyorlar?]

Devir öyle bir acayip devir oldu ki yaptığın şeyi söylemezsen kimse de yardım etmiyor. Yardım edilsin, iştirak edilsin diye söyleniyor. Yani böbürlenmek için değil...

Herkes bir çalışmada [yer almalı.]

Burada bir şey daha hatırıma geldi. Çünkü fıkralar en çok hatırda kalan şeylerdir. Lafların hepsi unutulur, formüller unutulur, zaten kafaya kolay girmez; ama fıkralar ömür boyu unutulmaz.

Sultan Mahmud-u Gaznevî... Koca ordusu var, filleri var, fillerin üstünde askerleri var. Bu zamanın tanklarından daha beter. Fil geldiği zaman karşısında at filan dayanamıyor. Sultan Mahmud-u Gaznevî Hindistan'ı fethetmiş, Afganistan'ı fethetmiş. İran'da, bugünkü Tahran'ın olduğu yerde eskiden Rey şehri vardı. Rey şehrine de haber göndermiş:

“Bana tâbi olsun! Cuma günü hocaları hutbeyi benim nâmıma okusun! Paralar da benim adıma basılsın, -Sultan Mahmud'un parası

basılsın- öyle mütedâvil olsun! Yoksa gelirim, orayı ezer geçirim!” demiş.

Filleri var ya, ordusu da var. Orada bir küçük çocuk varmış, babası ölmüş; şehzâde, yönetim onun elinde. Ama bir annesi veya ninesi varmış ki afîfe ü zâhide, yani iffetli ve ibadet ehli, müslüman, mütedeyyin, örtülü bir kadınıymış. Sultan Mahmud’un nâmesi, fermanı gelince o da oraya mektup yazmış. Demiş ki;

“Ey Sultan Mahmud! Sen cihânı fethetmiş bir padişahsın. Bana böyle bir mektup yazmışsın ki ‘Ya parayı benim nâmıma basarsınız, ya hutbeyi benim namıma okursunuz; ya da ben gelirim, orayı asarım, keserim, ezerim!’ diye tehdit etmişsin. Allah şahit olsun ki, arslanın erkeği olduğu gibi dişisi de olur, gelersen seninle çarpışırım!”

Hatta dişisi avlanır, erkeği tembel yatar, beleşten geçinir. O koca yelesine bakma, asıl dişisi avlanır.

“Çarpışırım seninle! Ne olur?”

İki ihtimal var: -Mantıklı konuşuyor.- Ya seni yenerim; mahvolursun, perişan olursun, rezil olursun. ‘Sultan Mahmud’u bir ihtiyar

acûze karı yenmiş!’ derler, adın tarihe öyle geçer. Çok fena olur. Ya da sen beni yenersin. Ne derler? ‘Sultan Mahmud bir ihtiyar kadınla çarpışmış; utanmamış, kadınla çarpışmış, onu yenmiş.’ Sen zaten şanlı bir padişahsın; şanına bir şey eklenmez, gölge düşer.” demiş.

Sultan Mahmud bakmış ki pabuç pahalı, o tarafa hiç gitmemiş.

Yani hanımlar da çalışabiliyor, İslâm’a faydalı olabiliyor.

“Sosyal yönü kuvvetli olmak lazım gelir.” derken burada hanımlara bir iltifat ettik, bizi onlar konuşturuyorlar ya, ev sahibi olduklarından dolayı...

İyi müslüman, sosyal yönü kuvvetli olan müslüman olacak.

d. Kuvvetli, kavî müslüman...

Bir de hadîs-i şerîften iyi müslüman nasıl olur, size onu hatırlatayım:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* sahih hadîs-i şerîflerinde buyuruyor ki;

الْمُؤْمِنُ الْقَوِيُّ خَيْرٌ وَأَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِ الضَّعِيفِ، وَفِي كُلِّ خَيْرٍ

el-Mü'minü'l-kaviyyü. “Kuvvetli, kavî müslüman.” *Hayrun.* “Daha hayırlıdır.” *Ve ehabbu.* “Daha sevgilidir.” *İla'llâhi.* “Allah'a.” *Mine'l-mü'mini'd-daîfi.* “Zayıf müslümandan.” *Ve fî küllin hayrun.*⁹ “Hepsinde hayır vardır.”

Ama kavî, kuvvetli müslüman zayıf müslümandan daha hayırlıdır ve Allah'a daha sevgilidir.

O zaman hepimiz kavî müslüman olacağız. Zayıf müslüman değil, kuvvetli müslüman olacağız. Güçsüz, kuvvetsiz, sessiz, sedasız, parasız, pulsuz, imkânsız, itilen kakılan bir müslüman olabilir; belki o da Allah'ın sevgili kulu olabilir, ona da bir şey demiyoruz. Ama kuvvetli müslüman hem kendisine hem başkasına fayda sağlar.

Ne bakımdan kuvvetli olacak?

Bir kere vücutça kuvvetli olacak. İlk kuvvet [olarak] bilek gücü, pazu gücü anlıyoruz.

Ama İslâm düşmanları İslâm âlemini öyle belâlara sarmışlar ki, kardeşlerim bana darılmasın, bu salonda bile birçok insan kendi sıhhatinin aleyhinde harıl harıl para verip çalışıyordur, sigara alıyordur, sigara içiyordur. Eski evleri bilirsiniz, soba borularını iyi takamazlar da eğri büğrü olduğu zaman çatlak yerinden yere zifir damlar. Onun içine damlasın [diye] oraya bir teneke koyarlar. Çünkü halıya damladı mı lekesi çıkmaz. Zifir berbat bir şeydir. Sigara içen o zifiri içine alıyor. Sen orada o zifiri biriktirip de o kupadan içecek misin?

“Yok, içmem hocam!”

İşte o işi sen yavaş yavaş yapıyorsun... Sen yudum yudum sigara içerken yavaş yavaş zifiri ciğerlerine dolduruyorsun. Damarlarına damarları tıkayacak malzemeyi dolduruyorsun. Kendi sıhhatine suikast ediyorsun. Kendini yavaş yavaş öldürüyorsun. Olmaz!

Sıhhatli olacaksın. İdmanlı olacaksın. Kuvvetli olacaksın. Sağlam olacaksın. Vücutunda bir arıza olmayacak. 100 yaşında, 115 yaşında,

120 yaşında belinde kuşağın, dinç olacaksın.
Bir bu.

İkincisi; kalbi kuvvetli olacak, imanı kuvvetli olacak. Zayıf olmayacak, sarsılmayacak. Münâkaşalar, şüpheler, münafıkların, kâfirlerin, şeytanların, nefsin vesveseleri; bunlar müslümanı yıkmayacak. “Heyt! Çekil! Defol! Yolumda durma!” Ezip geçecek. Koca muhribin denizi yara yara gittiği gibi öyle gidecek. Bunlara pabuç bırakmayacak, kuvvetli olacak.

Kuvvetli müslüman olacağız. Kalp bakımından, akıl bakımından, ekonomik güç bakımından, daha birçok bakımdan kuvvetli müslüman olacağız. Çünkü iyi müslüman, sevgili müslüman, hayırlı müslüman öyle oluyor; sadece kendisine değil herkese faydası oluyor.

Şimdi burada hepinize, hepimize, kendi kendimize bir soru soruyoruz:

“Güç ve kuvvetin bugün günümüzdeki kaynakları nelerdir? Kimler güçlü ve kuvvetli?”

Tabii mü’min bir insan olarak biliyoruz ki;

لا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم

Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhi'l-aliyyi'l-azîm. “Güç ve kuvvet, hepsi Allah’ın elindedir.”

Allah dilerse öldürür, dilerse öldürür. Biz de Allah’ın sevgili kulu olursak, sevdiği kulu olursak, takvâ ehli kulu olursak Allah yardım eder. Allah’a dayanırsak, Allah’a tevekkül edersek kimse bizim sırtımızı yere yapıştırılmaz, bizi yenemez.

Neden?

En kuvvetli ile beraber olduğumuz için. Gücün ve kuvvetin sahibi ile beraber olduğumuz için.

“Bu güzel, doğru da, nerede o müslümanlar hocam? Hani nerede; göster de alınını öpeyim, ayağını öpeyim... Nerede o Allah’a dayanmış, imanı kuvvetli tam müslümanlar?..”

Müslümanların hepsi zayıf.

Ol zaif ümmetlerin hali n’ola?

Hazretine nice anlar yol bula.

Ne olacak bu Ümmet-i Muhammed’in hâli?

[Kimisi] sigara içer, kimisi içki içer, kimisi kumar oynar, kimisi başka günahlara dalmıştır. İslâm'ı bilmez, imanı bilmez, sevabı bilmez, günahı bilmez, haramı bilmez. Evi perişan, kalbi perişan, kafası perişan, işi perişan...

Nerede o müslüman?

O zaman bugünün müslümanlarının öteki insanlardan farkı kalmıyor. Al Suriye'den bir müslümanı, al Türkiye'den bir müslümanı, al Suud'dan bir müslümanı, al Pakistan'dan bir müslümanı; her şeyi yapıyor. Faiz de yiyor, bira da içiyor, sinemaya da gidiyor, televizyon da seyrediyor, eğleniyor da, keyif de yapıyor...

Senin öteki, Allah'ın sevmediği insanlardan bir farkın olması lazım değil mi, ey mü'min? Sen Allah'ın mü'min kulu değil misin? Sen Allah'ın seçtiği başka bir insan değil misin?

“Değilim, sıradan [bir insanım.]”

Sıradan olunca o zaman herkes sıradan ölçülere tâbi oluyor.

Sıradan ölçüler nelerdir? Gücün kuvvetin ölçüleri nelerdir?

Bir kere birlik ve beraberlik bir kuvvet oluyor.

Nasıl kuvvet oluyor?

Üç tane eşkiyâ birleştikleri zaman bir mafya kurdular mı her şeyi geçiriyorlar. Gümrükten geçiriyorlar, savcılıktan geçiriyorlar, hâkimden geçiriyorlar; her işi yapıyorlar.

Neden?

Mafya bunlar; çifte tabancayla gezer, fedâileri vardır, yan bakana yan çakarlar, şöyle olur, böyle olur... Bakıyoruz, mafya işini yürütüyor, bütün kanunsuz işleri yürütüyor. Bakana kafa tutuyor, milletvekillerini kullanıyor, işini yürütüyor.

Neden?

Birleştiler, bir araya geldiler, kuvvet oldular.

Dünya bunu anlamış olduğu için dünya harıl harıl birleşme faaliyetleri içinde. İlk işi Amerikalılar yaptı. Hint horozları gibi birbirleriyle epeyce de kavga ettiler. Kuzeyliler, güneyliler diye birbirlerini yediler. Ama ondan sonra birleştiler. 48-49 tane devleti bir federal devlet hâlinde bir araya getirdiler. Dünyanın

en güçlü, kuvvetli devleti oldular; rambo oldular, karşımıza çıktılar...

Almanya bu işi anladı, 1800 küsur yıllarında Alman birliğini kurdu. Ondan sonra gelişti, gelişti; bir iki defa dünyanın öbür devletlerine sataştı. I. Cihan harbi, II. Cihan harbi; yıkıldı, yakıldı, ezildi... Ama yine ayağa kalktı. Dokuz canlı pire gibi... İki cihan harbini kaybettiği halde şimdi neler yapıyor, anlatacağım; o da güncel bir mesele çünkü...

Sabrınız varsa anlatacağım. Sabrınız yoksa “Öhö, öhö!” yaparsınız, ben de keserim.

II. Cihan harbinde Almanya ne yaptı?

Kuvvetlendi, kuvvetlendi; goriller gibi göğsünü yumrukladı, ondan sonra oraya saldırdı, buraya saldırdı... Polonya'ya saldırdı, yendi. Avusturya'ya saldırdı, yuttu. Fransa'ya saldırdı, hiç kimse önünde durmadı; “Geç ağam, paşam!” dediler. Aşağıya kadar geçti gitti. Yugoslavya'ya saldırdı. Rusya'ya saldırdı. Fransa'yla çarpıştı, astı, kesti... Sonra Amerikalılar Normandiya'dan çıkartma yaptılar. İngiltere'ye saldırdı. Churchill baktı ki bu Alman delisi gelecek, İngiltere adasını da istila

edecek; denize petrol döktü, gemiler gelemesin diye denizi tutuşturdu. Ama Britanya adaları Almanlar'dan epeyce bomba yedi.

Neyi anlatmak istiyorum, muhterem kardeşlerim?

Sonra bu Fransa ile, bu İngiltere ile Almanya dost oldu; AET'yi kurdu, AT'ı kurdu. Düşman ya... Fransızlar Almanlar'dan Alsas Loren'i, Alman topraklarını almış. Ama şimdi dost oldular.

Neden?

Birlikte kuvvet olduğunu bildikleri için masaya oturuyorlar; "Arkadaşlar, ayrı ayrı durursak bir faydası yok. Birleşelim, işimizi yürütelim; daha çok kr var!"

"Birleşelim mi?"

"Birleşelim!"

"Eski düşmanlık?"

"Boş ver eski düşmanlığı! Mühim olan paradır, puldur, kuvvettir!" diyorlar, birleşiyorlar.

Akıl ve mantık neyi istiyorsa eski düşmanlıkları bırakıp yapıyorlar.

Biz bunu yapmıyoruz! Biz eski Osmanlı'yı bile tesis edemedik! Suriye eyâletimizi, Bağdat vilâyetimizi alamadık. Onlar bize düşman, biz onlara hasım; böyle gidiyor...

Libya 1949'da istiklâlini kazandığı zaman Türkiye ile birleşmek istemiş, parlamentosunda konuşmuşlar. Kral Sunusî'nin hanedanından olan insanlar İstiklâl harbinde bizimle beraber mücadele etmişler. Bilmiyoruz.

“Eski Osmanlı'yı tekrar kuralım.” diye düşünmek bile hatırımızdan geçmemiş.

Yasak mı düşünmek? Hayal etmek de mi yasak?

Hiç olmazsa hayal edersin.

Ama birleşememiştiz. Onlar birleşiyorlar. Biz eski Osmanlı vilâyetleri birleşemiyoruz; onlar eski düşmanlar, kanlı bıçaklı hasımlar birleşiyorlar ve muazzam şeyler elde ediyorlar.

Birlik kuvvet, bir.

İkincisi; ilim, teknik, âlet edevât, planlama, bu da kuvvet. Çünkü az bir enerjiyle çok büyük işler yapılıyor. 100 tane, 200 yüz tane

amelenin yapacağı işi bir küçük greyder hallediyor, bitiriyor.

Neden?

İlim ve teknik birçok insanın işini yapıyor.

Bir arabaya biniyorsunuz.

“Bu araba kaç beygir gücünde?”

127 beygir gücünde!

“Yapma ya! 127 beygir bunun neresine sığar?”

O küçük motorun içinde o kadar kuvvet var işte...

Neden?

İlim ve teknik kuvvettir, onun için.

Bunu bizim eskiler de söylemişler, *Şehnâme*'de geçiyor:

Tuvânâ buved, her ki dâna buved.

“Kim bilgili olursa kuvvetli olur.”

Çünkü yolunu yöntemini bilir, işini götürür, teknik bir yolla işini halleder. Cahil olan, doğrudan doğruya öküz gibi duvara saldırır, boynuzlarını kırar. Ama ötekisi teknik yönden işini halleder.

Onun için, ilim ve teknik çok önemli. Birleşmek çok önemli.

Sonra tabii servet önemli, para önemli, finans gücü önemli. Çünkü bütün projelerin arkasında bir finans kaynağı aranıyor, isteniyor. Para önemli. Parası olan işini yürütüyor. “Zengin arabasını dağdan aşırır, fakir düz yolda yolu şaşırır.” Zengin işini hallediyor. Kapıdaki adamın yanına yanaşır; “Merhaba!” diyor, cebine bir bahşiş sıkıştırıyor. “Buyur ağam, buyur paşam!” Kapılar açılıyor, işini hallediyor. Fakir orada bekliyor ki sıra gelsin de, şu olsun da, bu olsun da... Para her kapıyı açıyor.

Bunu herifler -herif-i nâşerifler- çok önceden anlamışlar. Avrupalılar, Amerikalılar, Marx, Engels vesaire, şunun bunun dinleri imanları para olmuş, ibadethaneleri banka olmuş. Karşısına geçip tapındıkları putları para, ibadethaneleri banka... Her şey para ile döndüğü için çok iyi biliyorlar. Para için dokuz takla atarlar.

Sonra; ideal, mefkûre, dava dediğimiz kuvvetli tez, haklılık, bu da bir güç temin ediyor. Çünkü bîtaraf insanları kazanmana yol açıyor. “Ya şöyle şöyle.” diyorsun, kendini iyi

savunursan haklı olduğun için işini halledebile-
yorsun. Haksız olana; “Sen haksızsın, çekil ke-
nara, sus, bırak!” filan deniliyor. Herkes aley-
hine baskı yaptığı için bir şey yapamıyor. De-
mek ki haklı olmak, idealinin doğru olması,
mefkûresinin olması, o da bir kuvvet.

Nüfus kalabalığı, bu da bir kuvvet ama
çok önemli değil. Bin tanelik bir koyun sürü-
sünü bir çobanla birkaç tane çoban köpeği hal-
lediyor, idare ediyorlar.

Avustralya’da bir dağ yoluna saptık, gidi-
yoruz. Tarladan da inekler yola çıkmak
üzere... Köpek koştı koştı koştı, tam bizim
yolumuza geldi... Çamurlu bir yol, yandan gi-
diyoruz... İnekler yola çıkacak; ineklere hav-
lamaya başladı. Hem de nasıl hırlıyor, nasıl
havlıyor; saldırıyor gibi yapıyor, inek çekini-
yor. Onu geri geri çektirtti. Biz de ibretle ona
bakarak yavaş yavaş yanından geçtik. Ondan
sonra başını eğdi, “Hadi, şimdi çıkabilirsiniz.”
diyor. Yani “Araba geliyor, arabanın önüne
çıkmayın ey inekler!” demek istiyor.

Nüfus fazlalığı önemli, kavmin ve kabile-
nin kalabalık olması önemli, âvam ve ensârın

çok olması önemli tabii. Bize de elhamdülillah gazetelerde dediler ki;

“Bir milyon taraftarı var.”

Nerede onlar, bilmiyoruz ya... Ama öyle dediler.

Sonra, reklam ve propaganda çok önemli. Hiçbir işe yaramaz şeyleri size ve bize yutturuyorlar.

Neyle?

Reklamla.

“Şu şöyledir, bu böyledir... Allıdır, pulludur, süslüdür...”

“Ver bir tane de ben alayım. Kaç para?”

“Çok büyük para.”

“Olsun, her yerde reklamı yapıyor, vardır bir sebebi...” Alıyor.

Mutfaklarımız, banyolarımız, büfelerimiz hep o işe yaramaz şeylerle dolu...

En çok hayret ettiğim şey; işe yaramazlığı yüzde bir milyon sabit olan balonlu ciklet. Adam balonlu cikletler için televizyonda, şu

kadar pahalı bir yerde muazzam reklamlar yapıyor. Demek ki çok para kazanıyor.

Neden?

Şu kadarcık bir parçası kim bilir kaç lira da onun için.

İşe yaramaz şeyi, geviş getirme, çiğneme şeyini satıyor. Karın doyurmaz, işe yaramaz [bir] şey... Yahu eskiden benim bildiğim sakız otları vardı. Yerden çekerdin, topraklı -kökten çıkan- kısmı yıkardın, ondan sonra çok güzel sakız olurdu. Amerikan cikletini, kauçuğunu çiğnemeye lüzum yoktu ki... Damla sakızı ve saire vardı. Bunlar çıktı.

Reklam ve propaganda muazzam bir güç oluyor.

Sonra mevki makam, rütbe önemli oluyor.

Bunları niçin anlatıyorum?

Kuvvetli müslüman zayıf müslümandan hayırlıdır; kuvvet neymiş, onu anlamak için.

Demek ki ilim irfan sahibi olacağız. Asrın ilmuni, teknolojisini bileceğiz ki kuvvetli olalım.

Para pul sahibi olacağız. Bunun iki yönü var: Parayı iyi kazanmak, bir. Parayı çarçur etmemek, iki.

Eskiler demişler ki;

“İşten artmaz, dışten artar.”

Yani israf etmezsen artar. Adam olmadık yere parasını saçarsa; Japon’a, Alman’a, yahudiye, Amerikalı’ya parasını kaptırırsa, ondan sonra Amerika da gelir, onun efendisi olur.

Para önemli. İlim önemli. İdealimiz var. Elhamdülillah imanımız var. Nüfusumuz var, kalabalığız elhamdülillah. Ama kum yığını gibi kalabalığız; insicamlı, irtibatlı, betonlaşmış, kaleleşmiş bir kalabalık değil. Onu telâfi etmeye çalışmak lazım.

Reklam ve propagandamız hiç yok. Dünyanın en güzel yoluna girmişiz. En doğru yoldayız, hak yoldayız. Adamlar puta tapıyor, ite tapıyor, ata tapıyor, güneşe tapıyor, öküze tapıyor; olmadık şeylere tapıyor...

Bunları onun için söyledim; yani bunlar bizim için önemli olacak, bunlara sahip olmamız lazım diye.

Adamlar bunların önemini daha önceki yüzyıllarda anlamışlar. Mesela yahudiler 1800'lü yılların başında her yerde sığıntı ve mağdur durumdaydı. Şehirlerin en fakir mahalleleri yahudi mahalleleriydi. İtilmiş, kakılmış insanlardı. Theodor Herzl vesaire toplanıyorlar, diyorlar ki;

“Bu böyle olmaz. Çalışalım, çabalayalım, yahudileri bu zilletten kurtaralım!”

“Ne yapalım?”

“Para önemli.”

Ve paraya hâkim olma çalışmalarına başlıyorlar. Bankalar, vesaireler... İşte o zamandan beri çalışmalarıyla hangi noktalara ulaşmış olduklarını bugün görüyorsunuz.

Başka devletler de paranın, ilim ve teknolojinin, diğer saydığım şeylerin önemini anladıkları için çalışmışlar. Şimdi karşımızda “yediler, süperler” dediğimiz birtakım güçlü devletler var; Amerika, Rusya, Çin, Japonya, İngiltere, Almanya, Fransa gibi... Tabii bunların [arasında], mesela Amerika koca bir kıtaya sahip ve büyük bir nüfusu var. Teknolojisi çok

güzel. Sosyal çalışmaları çok kuvvetli. Hakikaten dünyaya da hâkim ve dünyayı da sömürüyor. Hepimizin cebinde benim de dâhil -cebinde değil de çantamda- dolar var.

Dolar ne demek?

“Dolarını kullandığın zaman Amerika’ya her yıl %11 vergi veriyorsun.” demek. Çünkü doların enflasyonu %11-12’dir. O seni sömürüyor. Dolar bir çıkıyor, bir iniyor, bir şöyle oluyor, bir böyle oluyor...

Dolarını kullanmayacaksın, markını kullanmayacaksın; onun hiçbir şeyine, malına ve sairesine itibar etmeyeceksin. Cebinde onun parası olunca sen ona beleşten, bedavadan para veriyorsun. O da onu biliyor, bütün dünyayı sömürüyor.

Zaten Suudi Arabistan’ı sömürüyor, Kuveyt’i sömürüyor. Amerika’nın Suudi Arabistan’a 500 milyon dolar borcu var. Onun iki misli Kuveyt’e borcu var.

Neden?

Onun petrolünü almış, parasını vermemiş. O borcunu ödeyecek de değil. Öder mi?

“Erkekse gelsin, alsın!” diyecek.

Nasıl gidecek, nasıl alacak?

Kral Fahd oraya gittiği zaman; “Size çok teşekkür ediyoruz ey Amerikalılar, bizi Türkler’den kurtardınız!” demişti.

Gidip de onlardan parayı nasıl ister?

Tabii, bu devletler aynı zamanda teknoloji bakımından da iyi durumdadır ve atom gücüne de sahipler, muazzam silahlara da sahipler. Muazzam silahlarla da müslümanların canına okuyorlar.

Bunları bir devlet olarak, bütün olarak görüyoruz. Bunların içine de mikroskopla veya teleskopla veyahut bir aletle yine baktığımız zaman; bunların içinde de hâkim gruplar olduğunu görüyoruz. Mesela Rusya’ya hâkim olan komünist partisidir, KGB’sidir vesairesidir. Öteki kalabalıkları onlar darbeyle, şiddetle, terörle idare ederler. Halklar ‘gık’ diyemez. O iç odaklar ne yapacaksa yapar. Amerika’ya hâkim olan başta siyonistler olmak üzere büyük ölçüde güçler, kuvvetler vardır. Almanya’ya, Avrupa’ya, Güney Amerika’ya hâkim olan büyük ölçüde Katolik kilisesidir; parası var, pulu var, teşkilâtı var, mülkleri var, sayısız emlâki var. Ondandır da çeşitli

milletlerin kendilerine mahsus millî ve mahallî duyguları var; hedefleri, idealleri var. Bunların hepsi birer güç olarak dünya piyasasında görülüyor.

Bunları biz niçin inceliyoruz, niye size anlatıyorum?

Biz kuvvetli müslüman olacağız, karşımızda da bunlar var. Bunlarla durumumuzun ne olduğunu düşünmemiz gerekecek de onun için bunları söylüyorum.

Güncel olayların en başında gelen olay, Avrupa'daki değişmelerdir. Avrupa büyük bir değişme içinde. Demin söylediğim gibi II. Cihan harbinde birbirleriyle harbetmiş olan milletler şu anda birleştiler.

Nasıl birleştiler?

“Avrupa Ekonomik Topluluğu’nu kuruyoruz.” dediler. Bu bir kademe.

O zaman biz Türkiye’de -25 yıl kadar öncedydi- dedik ki;

“Bunların laflarına inanmayın! Bunların amaçları siyasî birliktir, ekonomik topluluk değildir. Sonunda bunlar siyasî birliği kuracaklar!” dedik.

“Gidin ya işinize! Olur mu ya, nereden çıkardınız?” dediler.

Yahu mü'minin feraseti vardır; mü'min Allah'ın nuruyla bakar, bilir!

AET'nin E'sini kaldırdılar; oldu AT. Yani Avrupa Topluluğu oldu, BAB oldu. Birleşik Avrupa Devletleri Birliği hâline geldiler. Ve ortaya finans koydular. Dediler ki; “Biz Fransa, İngiltere, Lüksemburg vesaireyiz ama bir de doğumuzda Varşova Paktı ülkeleri var; bunları da halledelim!” En aşağı üç-beş yıl önceden oralara para ayırmaya başladılar. Daha kimse- nin haberi yokken Bulgaristan'a, Polonya'ya, Romanya'ya, Yugoslavya'ya para ayırdılar; oraların rejimlerini kendi istedikleri duruma getirmek için... Romanya'da Çavuşesko'yu bal gibi devirdiler, kan gövdeyi götürdü. Bulgaristan'ı yumuşattılar. Polonya'yı Leh Walessa'yı destekleyerek komünizmin elinden kurtardılar. Doğu Almanya'yı kurtardılar. Ruslar'a paraları verdiler; “Para mı istiyorsun? Al! Görünme gözüme! Defol önümden!” Onları sürdüler. Doğu Avrupa'yı da kurtardılar. Balkanlar'a da inmek istiyorlar.

Biz şaşkınlıkla da zaten, “Bizi lütfen AT’ye alırsınız?” diye kapıda bekliyoruz. “Bunlar bekleyedursun; nasıl olsa istediğimiz zaman alırız.” diye, biz de çantalarında avlanmış keklik durumundayız.

Diğer bir güncel olay: Rusya parçalandı. SSCB, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği parçalandı. Hıristiyan devletler ayrıldı; Ukrayna, Beyaz Rusya, Rusya Federasyonu diye... Henüz daha sanayi devrimini bile yapamamış olan, tarım toplumu seviyesinde olan müslüman ülkeleri ayırdılar.

Neden?

Zenginliklerinden bunlara bir şey vermek için. “Bunlar fakir kalmaya devam etsinler.” diye.

Tabii, bizim için yine de bir ümit, az çok bir kıpırtı oldu. “Oralara seyahat edebiliyoruz. Ticaret yaparız. İnşallah onları kalkındırırız.” diyoruz.

Aslında onlar taşıyamayacakları yükleri, safraları atıyorlar. Yine de biliyorlar ki muhterem kardeşlerim, kızıl ordunun karşısında du-

racak güçleri yok. İstiklâl davasına kalkamazlar. Kalksalar kızıl ordu onları haklar. Çünkü kızıl ordu Doğu Avrupa'dan çekildi. Avrupa'yla anlaştilar. Saldırmazlık paktı AGİK'i kurdular. Rusya ile savaşı bertaraf ettiler, füzeleri kaldırdılar. Bütün ordular Kafkasya'ya, Orta Asya'ya ve Çin hududuna yığıldı. Yani müslümanların başına karabulutları gönderdiler. Avrupa'da harp ihtimali yok. Avrupa tekrar harp olursa parçalanmayacak, bombalar yağmayacak, şehirler yıkılmayacak. Yıkılırsa neresi yıkılacak?

İslâm ülkeleri yıkılacak.

Amerika'ya ve Avrupa'ya karşı orduları demode; ama Orta Asya'ya karşı, Türkiye'ye karşı, İslâm âlemine karşı yine de güçlü ordu. Füzeleri var, atom silahları var, daha başka imkânları var. Onlar şu hesabı yapıyorlar:

“Safraları atalım, kendi geri kalmışlıklarında devam etsinler; biz hıristiyan gruplar olarak kuvvetlenelim. Nasıl olsa bunları ordumuzla yine tepeleriz. Bunlar bizim istediğimizden de daha fazla ileriye gidemezler.” diyorlar.

Bunu böylece bilesiniz.

Doğu Avrupa'nın ve Rusya'nın dağılması tam bir dağılma değil, bu tarzda kendilerinin bir ekonomik tedbiri.

Avrupa'nın bu birleşmesinde büyük rol Katolik kilisesi tarafından oynandı. Nitekim Gorbaçov hatıralarında söyledi: "Slav asıllı Papa olmasaydı biz yaptığımız çalışmalarını başarıya ulaştıramazdık." dedi. Yani Papa'nın bu işteki aktif rolünü Gorbaçov hatıralarında açıkça dile getirdi. Ben size dökümanter konuşmak istemiyorum; malzemeleri, vesikalari konuşurmak istemiyorum. Ama bilin ki Avrupa Topluluğu'nun arkasında bir kilise hegemonyası var.

Nitekim bu hegemonyadan yine hıristiyan olmasına rağmen Katolik kilisesinden rahatsız olduğu için Yunanistan Papalığına rest çekti. "Siz Yugoslavya'da bizim aleyhimize işler yapıyorsunuz." diyerek, Yunanistan Ortodoks kilisesi Papalığına protestoda bulundu.

Neden?

Çünkü Yugoslavya'yı da Hıristiyanlık nokta-i nazarından avuçlarının içine alma ça-

lışması içindeler. Ucu Ortodokslar'a dokunduğu için, Sırlar Ortodoks olduğu için Ortodoks kilisesi rahatsız oluyor.

Bu işin arkasında kuvvetli bir hıristiyan [gücü] var.

Bunun bizce önemi nedir?

Aynı hıristiyanlar asırlardır bizimle uğraşmışlardır ve uğraşmayı kesmiş değillerdir. Yine uğraşıyorlar; yine misyoner çalışmaları ve Anadolu'yu hıristiyanlaştırma çalışmaları içindedirler.

Bunu bilesiniz!

Televizyonda vesairede alenen Hıristiyanlık propagandaları yapılıyor. Telefonlarla televizyona itirazda bulunduğunuz zaman, orada birtakım hıristiyan müdürler vesaireler oturmuş olduğu için, sizin itirazlarınıza da ters cevaplar verebiliyorlar. “Elbette olacak! Ne varmış yani?” gibilerden [cevaplar veriliyor.]

Aynı zamanda onlar Anadolu toprakları üzerinde bazı yeni hıristiyan devletleri kurmak istiyorlar. Ermenistan gibi toprakları genişletmek istiyorlar. Müslüman halkı da yapabilir-

lerse İslâm'dan soğuttuktan sonra hıristiyanlaştırma çalışması içlerindeki gizli [emelleridir.]

Evet, şu anda sen; “Ben hıristiyan olmam!” diyebilirsin. Ama senin çocuğun İslâm’ı bilmeyecek. Onun çocuğu hiç bilmeyecek. Ondan sonra onun çocuğu da başı bir sıkıntıya düştüğü zaman, “Şu papaz efendinin duası makbulmüş.” dedikleri zaman kiliseye gidecek. “Papaz efendi!” diyecek, derdini ona anlatacak. “Sen dert dinliyormuşsun, dertlere çare buluyormuşsun, cennetten parsel satıyormuşsun.” diye, ona gidecek.

Onun için, bunlar biz müslümanları çok yakından ilgilendiren güncel, önemli konular olduğundan bu güncel konferansta bunları size bildirmek istiyorum.

Almanya harekâtı, Avrupa’nın birleşme harekâtı çok önemlidir. Rusya’daki gelişmeler çok günceldir, çok önemlidir, bizimle çok yakından ilgilidir.

Balkanlar’da, Kafkasya’da, Orta Asya’da müslümanlar var. Onların güneyindeki kuşak, Fas’tan Çin’e kadar yeşil kuşak, yani müslümanların kuşağı.

Müslümanların durumları nedir?

Müslümanların durumları maalesef perişandır!

Bir kere Ortadoğu, müslümanların petrolünün çıktığı önemli bir bölgedir. Fakat bu önemli bölgede emperyalistler petrol menfaati temeline dayalı iki büyük harp çıkarttılar. Birisi yedi-sekiz sene Irak'la İran arasında sürdü. İkincisi Irak'la Kuveyt arasında sürdü. Ve çok büyük zararlar meydana getirdi. Bunların ikisinin de arkasında petrol bölgelerinin egemenliği ve petrolerin Avrupalılar'ın, Amerikalılar'ın, gayrimüslimlerin istifadesinden, ellerinden kaçma endişesi vardı. Müslümanı müslümana vuruşturdular, müslümanları birbirlerine hasım iki cephe hâline getirdiler; "Irak'ı tutanlar, Suud'u tutanlar" diye. Bu önemli bir büyük parçalanmadır.

Suudi Arabistan ülkesinde ne kadar Yemenli varsa hepsini çıkarttı. Mekke'de Zenetânî diye bir alim vardı. Çok güzel bir alim. Tatlı dilli, güleç yüzlü, bilgin, derin, takvâsı kuvvetli bir alim. Onu çağırmışlar, demişler ki;

"Irak'la olan savaşımızı tasvip ettiğine dair imza at, bir fetva ver bakalım!"

“Veremem!” demiş.

Müslüman müslümanla harp eder mi? Nasıl verirsin o fetvayı?

“Canım, Irak Kuveyt’e saldırdı.”

Saldırdıysa başka türlü hallet, başka yollarla hallet. Müslüman müslümanla savaşır mı?

Savaşmaz.

“Fetva veremem.”

“O zaman ülkemizi terk et!”

“Terk ederim!” Kalktı gitti Yemen’e... Şimdi Yemen’de konuşma yaptığı zaman 40 bin kişi dinliyormuş!

Allah selamet versin. Allah kendisinden razı olsun.

Ben kendisini şahsen tanıyorum. “Müslüman müslümana silah çeker.” diye, fetva vermemiş.

Problem var. Problemi hallet. Bir problemin çözümü için, hele çok bilinmeyenli ise bir problem, kaç tane çözümü olur. “ x^3y^3 ” Bu problemin kaç tane çözümü vardır?

En aşağı üç çözüümü vardır. Bilinmeyenler çoğaldıkça çözümler çoğalır.

Irak'ın Kuveyt'e saldırmasındaki tek çözümler savaş mıydı?

Hayır! Savaştan önce Irak'a vereceğini verirdi, yine susardı. Savaşın masraflarının üçte birini verseydi Irak'a, yine susardı. Adam kabadayı, haraç istiyor; var mı daha ötesi? “Al haracı.” derdin, biterdi.

Müslüman müslümanla harp etmez, etmemesi gerekirdi. İslâm âlemi bir harp etmiştir, şu anda iki büyük düşman kampa ayrılmıştır. Harıl harıl silahlanmaktadır.

Rusların silahları Balkanlar'da bize dönmüştür. Hatta dünkü gazetelerde okudum; “Bulgaristan Rusya'dan korkuyor.” diye. Rusya'nın kendisini istilasından korkuyor, bize yaklaşıyor.

Dünyanın güncel değişmeleri önemli. Türkiye'nin ve İslâm âleminin üzerinde büyük hesaplar vardır, kara bulutlar vardır ve hazırlanmış komplolar vardır.

Bunları siz bu memleketin sahibi olduğunuz için size açıklamak zorundayım.

Bizim bu yedi düvelin, -“Süperler” de tesadüfen yedi düveldir. Dedelerimiz de “yedi düvel” demişler.- yedi belanın -Bela da yeditanedir. Hani çocuklukta “yedi bela çetesi” filan vardı.- belasından kurtulmak için ne yapmamız lazım? Potansiyellerimiz nelerdir?

Bir; biz Allah’ın dostuyuz, Allah’ın yolundayız, Allah’ın kullarıyız, Allah’a hizmet etmek isteyen kullarız. Bir *hizbüşşeytan* var, şeytanın avanesi; bir de *hizbullah* var. İranlı *hizbullah* değil. Onlar da bunu Kur’an’dan almışlar, onun için kendilerine bu ismi veriyorlar, “Biz *hizbullahız*” demek istiyorlar. Bir Allah’ın grubu var, bir de şeytanın grubu var. Biz Allah yolundayız, bu güzel. Biz ölsek de gam yemeyiz; ölsek şehit oluruz, terfî ederiz. Kalsak gâzi oluruz; o da güzel, fena değil. Ne yap-salar bizim sırtımızı yere getiremezler. İmanımız, moralimiz sağlamdır, yolumuz haktır. Bu güzel.

Ortadoğu’da, İslâm âleminde ve Afrika’da bizim tarihî çok büyük itibarımız var;.

Bu gittiğimde Afrikalı bazı kimselerle tanıştım. Kolunun altına yassı bir tahta almış bi-

risi, Medine’de, Mescid-i Nebevî’ye doğru geliyordu. Elinde ipe takılı bir hokka, koltuğunun altında uzunca yassı bir tahta... Arkadaş; “Bununla konuşalım hocam, bu enteresan bir insan.” dedi. Bu yassı, kaygan tahta üzerine mürekkeple Kur’ân-ı Kerîm’i yazıyorlarmış, ezberliyorlarmış. Ezberleyince siliyorlarmış. Ondan sonra öteki ezberleyeceği sayfayı yazıyorlarmış. O onların yaz-boz tahtası yani... Koltuğunun altında adam neşeli, özel Afrika kıyafetiyle... *Selamun aleyküm. Aleyküm selam.* Ahbablık ettik. Din kardeşiyiz...

“Nerelisin?” dedim.

“Senegalliyim.” dedi.

Senegal, Batı Afrika’da bir ülke, Moritanya’nın güneyinde.

“Bakalım şu tahtaya!” dedik, tahtaya baktık, hokkasına baktık...

“Elhamdülillah müslümanım!” dedi. Bir güzel tesbih çıkarttı, gösterdi. Bir tarafı fil dişili filan... Hayran kaldım ama bir şey de diyemedim, “Bunu bana ver.” [demedim.] “Elhamdülillah, hepimiz de ehli tarîkiz!” dedi.

Peygamber Efendimiz'in mescidine öyle neşeli neşeli yürüyor ki...

Eh kardeşim, Afrikalı kardeşimiz. Bizi çok seviyorlar.

“Biz de Türküz!” dedik.

“Öyle mi?” dedi, nerdeyse bizi yutacak... Çok memnun kaldı.

Sudanlılar seviyor, Afrikalılar seviyor, Malezyalılar seviyor. Dünyanın her yerinde bir itibarımız var; İslâm'a hizmet etmişiz diye. Pakistan'da, Bangladeş'te... Bangladeşliler, fukarâcıklar, nasıl fedakâr insanlar, nasıl hizmet ehli insanlar... Çok seviyorlar.

Elhamdülillah çok güzel edebimiz, erkânımız, kültürümüz var. İnsanları severiz, fukarâyı severiz; kibir, gurur nedir bilmeyiz. Fakire yardım etmek hoşumuza gider, fukarâ ile oturmak hoşumuza gider. Mütekebbirin yanında durmayız, destek vermeyiz, zalimi sevmeyiz. Çok güzel edebimiz, ahlâkımız var. Bu da güzel.

Ülkelerimiz çok güzel; dünyanın en güzel yerlerinde, her türlü imkâna sahip... Nüfusumuz 1 milyarın üstünde. Dünyanın en kalabalık

cemaatiyiz, eğer Őuurlu olsak... Hammadde ve endüstrinin muhtaç olduğu ana maddeler bizde. Demir, çelik, petrol vs. vs. bizim elimizde. Her türlü imkânlar elimizde.

Çeker var, un var, tereyağı var; yalnız bunları helva yapmamıŐız. Hepsi bakkal dükkânında ayrı ayrı duruyor.

e. Hepimiz Kaliteli, Kalifiye YetiŐmek Zorundayız!

Muhterem kardeşlerim!

Artık konferansın sonuna geldim. Size âcizâne nâçizâne gezdiğimden, gördüğümden, okuduğumdan hâsıl olan fikirlerimi söyleyeceğim. Burada 500-600 kişi var, hanımlar var, beyler var; hepimiz kültürlü kardeŐlersiniz.

Hepimiz kaliteli, kalifiye yetiŐmek zorundayız. YetiŐmek zorundasınız!

Kendi mesleğinizde mütehassıs olacaksınız. Yabancı dil bileceksiniz. Arapça öğreneceksiniz. Türk lehçelerini öğreneceksiniz. Allah razı olsun, içinizde bazı kardeşlerimiz var, kurslara gittiler, biliyorum; Türk lehçelerini

vesaireleri öğrendiler. Yabancı ülkeleri, müslüman veya gayrimüslim her ülkeyi tanıyacaksınız.

Senelerce önce ben İlâhiyat fakültesinde vazife görüyorken talebelerime dedim ki;

“Her biriniz bir ülkeyi seçin, o ülkede ihtisaslaşın!”

“Ben Sudan’ı seçtim.”

“Ben Senegal’i seçtim.”

“Ben Moritanya’yı seçtim.”

“Ben Nijerya’yı seçtim...”

“Tamam. Git Nijerya’ya; orayı öğren, dilini öğren, kültürünü öğren, tarihini öğren. Orayla bizi nasıl bağlayabilirsin, orayla irtibatımızı nasıl sağlamlaştırabilirsin; sen bu konuda çalış.” diye söylemişimdir.

Dış dünyaya açılmamız lazım.

Son derece bilgili, görgülü, kültürlü, tecrübeli olmak zorundayız; dil bilecek -Arapça bilecek- dış seyahatler yapmış olacak, dış ülkelerle ilgilenmiş olacak, dostları tanıyacak... Ben birçok kimseye davette bulundum; “Gelin

Türkiye'ye, misafirimiz olun.” dedim. Dünyanın her yerinde müslümanlar birbirlerini tanıyacak.

Dergilerimizi ilk çıkarttığımız zaman, derginin yöneticilerine dedim ki;

“Yurtdışı haberlerini daha fazla verin. Müslümanlar dünyanın sadece Türkiye'den ibaret olmadığını anlasınlar; başka yerlerdeki müslüman kardeşlerinden de haberdar olsunlar!”

Hudutlar çözülür çözülmez, açılır açılmaz ilk işimiz Azerbaycan'a ve Özbekistan'a gitmek oldu.

Neden?

“Tanıyalım, ilgi ve irtibatı kuvvetlendirelim.” [diye.]

Oradan arkadaşları çağırdık, talebeleri çağırdık. Buna devam edeceğiz.

Tabii bedenen sıhhatli olacağız.

Sonra, tek başına olmak yetmediğinden, iyi sonuç vermediğinden, büyük sonuç vermediğinden, organize olacağız. Müslümanlar güç-

lerini birleştirecek. Bunun için şirketler kuracak, şirketlerde birleşecek. Vakıflarımız var. 70 kadar şubemiz var. Şu vakfımızın 40, şu vakfımızın 30... Derneklerimiz var, şirketlerimiz var.

Yurtdışından gelen bir alim bizim müesseselerimizi gezmiş. En çok bizim İSPA'yı, İskenderpaşa Turizm şirketini beğenmiş.

Neden?

“Bu çok modern bir düşünce!” diyor, müslümanların birbirleriyle gidip gelmesini sağlayacak diye.

Onun için, organize olacaksınız. Birbirinizi tanıyacaksınız. Birbirinizden haberdar olacaksınız. Birbirinizin derdiyle dertleneceksiniz, iş birliği yapacaksınız. İç ve dış haberleşmeyi en modern araçları kullanarak, en sağlam, en serî şekilde sağlayacaksınız.

Azerbaycan'da neler oluyor? Karabağ'da kaç tane Azeri öldü, kaç tane Ermeni [ney yaptı?] Ermeniler geliyor mu, gidiyor mu?

Onların haber ajanslarından bunları öğrenemezsiniz. Yalan söylerler, yanlış söylerler, ters gösterirler. Kendi organizasyonun olacak,

kendin haberleşmeyi sağlayacaksın, kendin bileceksin. Çünkü haberleşme bazen bir savaşın kazanılmasına, bazen -yanlış haber, yanlış istihbarat- bir savaşın kaybedilmesine sebep olur. Bunu ordu mensupları çok iyi bilirler.

Hatta acı bir olay olarak hepiniz bilirsiniz; Kıbrıs hâdisesinde yanlış haberleşmeden dolayı uçaklarımız bir gemimizi batırmıştır. “Kıbrıs’a doğru beş parça Yunan filosu geliyor!” Yunan filosu filan değil, bizim kardeşlerimiz. Oralarda devriye geziyorlar... [Uçaklar] dalış yapmaya başlamışlar. Gemiden güverteye çıkmışlar; “Yahu biz Türküz! Yapmayın, etmeyin!” Pat, küt, güm... Hadi, bir gemimiz batmıştır. Haberlerde “Yunan gemisini batırdık!” demişizdir. Yunanlılar da; “Biz o tarafa hiç gemi göndermedik ki!” diye haberi tekzip etmişlerdir. İş ortaya çıkmıştır. Deniz kuvvetleri komutanı görevden alınmıştır. Ama haberleşmenin önemini gösteren bir olay olarak karşımızda acı, ibretli bir şeydir.

Eğer Osmanlı devleti henüz varken haberleşmemiz ve ulaşımımız sağlam olsaydı yıkılmazdık. Haberleşme olmadığından yıkılmışızdır, bilirsiniz.

Onun için, bu haberleşmeyi nasıl sağlayacaksanız sağlayın. Sağlam bir haberleşmeyi müslümanların sağlaması gerekiyor.

Sonra, ekonomik güçleri birleştirmek zorundayız. Organize olacağız, faaliyetlerimizi birleştireceğiz. Ekonomik güçleri birleştireceğiz. Büyük şirketler kuracağız. Büyük şirketler kurmaya yöneleceğiz.

Dış ticarete büyük önem vereceksiniz. Başarının bir yolu ticarete başarı sağlamaktır. Karadeniz bölgesi, Akdeniz bölgesi çalışmaları, Afrika'ya ticaret, Orta Asya'ya ticaret, Kafkasya ile irtibatlar, İran'la Pakistan'la irtibatlar, Suud'la Ortadoğu ile irtibatlar var. Mutlaka dışa açılacaksınız. Büyük şirketler kurarak, ortak olarak, ortaklıkları destekleyerek müslümanların bunları sağlaması lazım.

Çünkü ticarî hayat en reel, en aktüel hayattır. Ötekilerin hepsi ütöpiktir, farazîdir, nazarîdir, hayâlîdir. Ama ticaret en gerçekçidir. Ticaret tıkr tıkr, sapasağlam yürür. Onun için, -benim gördüğüm- ticaret tecrübesi olmayan insanlar sağlam insan olmuyor. En realist insanlar tüccarlar oluyor. Hele bir de müslümansa tüccar, fevkalâde güzel oluyor.

O bakımdan, bu konuyu mutlaka halletmemiz gerekiyor. İslâm ülkeleri arasında mutlaka ekonomik işbirliğini sağlamamız lazım.

Ve bu arada çok önemle söylüyorum; hasımların, rakiplerin, düşmanların mallarını mecbur olmadıkça asla kullanmamalıyız. Lüzumsuz malı ve düşmanın malını kullanmamalıyız. Çünkü onları biz kuvvetlendiriyoruz. Evleneceğimiz kızı oğlanı arar gibi, şeceresini sorar gibi alacağımız malı sormalıyız. “Bu kimin malı? Kim üretmiş bunu? Ermeni mi üretmiş? Ermeni üretmişse, o benden kazandığı paranın bir kısmının kârını Ermenistan’a gönderecek, Azeriler’e silah atacak. Muhakkak bu böyledir.” diye bileceksiniz.

Suudî Arabistan’dan geliyorum. Uçaklara hacı babalar, umre yapmış kardeşlerimiz ellerinde fileler, paketler, zor girdiler, yani zor sığdılar. Hepsi gâvur malları... Japon malı, Çin malı, Kore malı... Hatta benim aldığım saat... Hep paracıklarımız onlara gidiyor. Onlar kuvvetleniyorlar, ondan sonra da bize darbeyi vuruyorlar. Biz zayıflıyoruz, onlar kuvvetleniyorlar.

Onun için ticarete, “Tüketim mallarını kimlerden alacağız? Ticareti kimle yapacağız? Kimin malını kullanacağız?” bu çok önemli.

Japonya Amerika’ya yenildi; ama ekonomik bakımdan şu anda Amerika’nın boğazını sıkıyor. Ben iki-üç sene önce Amerika’yı göreyim diye gittiğim zaman, orada bana bir kitap verdiler. Kütüphanemde var, İngilizce. Bir Amerikalı yazar feryat ediyor; “Amerika Japonlar’ın istilasına altında!” diye, kitabı öyle yazmış. Şirketlerin sermayelerini veriyor, ne kadar paraya sahip olduklarını anlatıyor. Bütün Amerikan şirketlerinin listesini vermiş; hisse senetleri Japonlar’ın elinde. Yani Japonya Amerika’yı içinden, ekonomik bakımdan fethediyor. “Japonlar’ın ekonomik istilası altındayız!” diye, adam kitabında feryat ediyor. İşte ekonomik savaş bu.

Bugün devletler ekonomiden yıkılıyor, ekonomiden ilerliyor. Savaş ekonomik alanda oluyor. Osmanlı devletini çökertmek için Avrupalılar’ın, haçlıların yaptığı çeşitli planların arasında, planların bir kısmı ekonomik. Mesela Alexander Cuara isminde bir Romen alimi, Pa-

ris'te doktora yapmış; Osmanlı devletini çökertmek için Avrupalılar'ın yaptıklarını, kilisenin yaptığı çeşitli planları bir kitapta anlatmış. Burada; "Ticaret yollarını tutmak, Osmanlı kalyonlarına geçiş imkânı vermemek, ticaretini baltalamak, ekonomik bakımdan zayıf duruma düşürmek." diye planlar var.

Biz bunları şimdi öğreniyoruz. Yani eski devirlerde öğrenememişiz. Ticarete gereken önemi verememişiz, denizciliğe [gereken önemi verememişiz.] Halbuki deniz savaşlarının ecri kara savaşlarının iki misli. Deniz şehidinin sevabı kara şehidinden daha fazla. Yani büyük primler var. Ama ihmal etmişiz, işleri yürütememişiz.

Bunları mutlaka sağlamamız lazım.

Dinî ve millî kültürümüzü yaşamamız, canlandırmamız, yaşatmamız, geliştirmemiz, içte ve dışta tanıtmamız lazım. Bugün sizler ve bizler, giyim ve kuşam bakımından başka kültürlerin tesiri altındayız. Kravatlar, pantolonlar, tıraşlar, her şeyimiz müslüman gibi değildir, başkaları gibidir. Yani biz bu hâle getirilmişiz. Ben kimseyi suçlamıyorum ama şu anda bu durumdayız. Bunu bilelim. Onun için, kendi

kültürümüze sımsıkı sarılmalıyız ve kendi kültürümüzün önemini, değerini vurgulamalıyız.

Biz Eyüp'te, gittik, ahşap bir evi restore ettik. Orasını İlim Kültür ve Sanat Vakfımız'ın merkezi yaptık. Kargacık burgacık sokaklarıyla Eyüp Sultan semtini kendimize hedef aldık, orayı düzeltmek, güzelleştirmek için...

Kılığımızla kıyafetimizle, yememizle içmemizle, selamlaşmamızla [kültürümüze sahip çıkalım.]

Bakın, ben Almanya'da Münih şehrinde kaldım. Münihliler birbirleriyle karşılaştıkları zaman *Grüß Gott* derler. *Grüß Gott*, “Tanrı'nın selâmı senin üzerine olsun.” demek. *Grüß*, “selamlaşmak” demek. *Gott* da “tanrı” demek. “Tanrı'nın selâmı senin üzerine olsun.” diyor, yani dinî bir selam veriyor. Ben onlara bazen; *Guten Morgen*, “Hayırlı sabahlar, iyi sabahlar.” derdim. *Grüß Gott* diye cevap verirlerdi.

Neden?

“Benim âdetim, örfüm *Grüß Gott*'tur; onu değiştirmem.” [demek istiyor.] Dinî bir selam...

Ama Şimdi bizde sanki *selâmun aleyküm* demek kabahatmiŐ gibi; sen adama *selâmun aleyküm* diyorsun; aptal, kıymetini anlamıyor, “Günaydın!” diyor. Halbuki, *selâmun aleyküm* demek; “Allah sana dünyada da iyilik versin, âhirette de iyilik versin, seni cennetine soksun!” demek. Adam “Günaydın!” demeyi ilerilik sanıyor. Gün, aydın tabii; güneş doğduğu zaman ortalık aydınlık olur. Bundan basit, bundan daha tabiî ne var?

“Tünaydın” diyor. Tün, aydın olmaz ki; tün, kara olur. “Tünkara” demesi lazım. “Günaydın. Tünkara.” Gerçek olması için selamlaşmanın böyle olması lazım.

Kültürümüze sahip çıkalım ve bunu yaymak için olağanüstü gayret gösterelim. Kültürel çalışmalar, sosyal çalışmalar çok önemli olduğu için biz dergilerimizle, vakıflarımızla - işte bu kadın dernekleri vesaire ile- kültürel çalışmalara eğiliyoruz, bunların arkasından gelecek faydalar daha büyük olduğu için...

Müslümanların içte ve dışta birliğini, işbirliğini sağlayabilmek için projeler üretmemiz lazım. Müşterek hedef ve idealleri tespit etmemiz lazım. “Gelin Şu işi beraber yapalım.

Siz Şu kadar koyun, biz bu kadar koyalım.” dememiz lazım.

Hoşuma gitti. Ben umreye gitmeden önce bir kardeşimiz geldi;

“Hocam, falanca filanca yerlerle de konuŐtuk, bir İslâmî televizyon kanalı kurmak için siz de bize katılır mısınız?” dedi.

“Katılırız.” dedim. Hay hay, derhal katılırız. İslâmî bir televizyon. DiŐimizi tırnağımıza takarız, malımızı mlkmz satarız, katılırız. Senin istediğin sermayeyi koyarız. Çünkü önemli, eğitim için fevkalâde önemli. Ama sadece bizim grubumuz değil, başka gruplar da katılıyor. Çok güzel, bu daha güzel. Yani işbirliğini sağlamak bakımından daha iyi...

Dışta ve ite müslümanların uğradıkları haksızlıklar karşısında birleşmek, reaksiyonları tespit etmek, karşı tedbirleri almak, bu da önemli bir Şey. Bunu da mutlaka yapmamız gerekiyor. Çünkü bu çalıŐmayı yapmayınca büyük fırsatlar kaçıyor.

Bakın, Yunanistan’a fiske vuramazsınız. Ermeniler’e Türkiye’de bir Şey yapamazsınız.

Yaptırtmaz. Hükümet de kızar. Hükümet sizinle var gücüyle uğraşır, yaptırtmak istemez.

Neden?

Bilir ki burada onlara bir şey yapsak bütün dünya ayağa kalkacak.

Ama Ermeniler de aksini biliyorlar. Yani, “Müslümanlara ne yaparsan yap, bütün müslümanlar ayağa kalkmaz. Biz burada kaç tane köyü yıkarsak, kaç tane müslümanı katliam edersek, kâr kârdır. Çünkü müslümanlar toplu harekete kalkmaz.” diyorlar.

Bu bir gerçek ama bizim davranışımız yanlış. Bu davranışı bırakmalıyız. Yani müslümanların dertleriyle dertlenmeli ve onların karşısında reaksiyonumuzu göstermeliyiz.

Bazı arkadaşlar -hoşuma gitti- sordular, ben de [söyledim], burada da açıkça söylüyorum:

Cezayir’de Fransa’nın baskısıyla bir haksızlık yapıldı. Seçimlerde %85 Cezayir halkı bir tercih yaptı. Ama Fransa baktı ki müslümanlar başa geçiyor, orduyu müdahale ettirdi. Burada protesto yaptılar, ben de katılıyorum.

Neden?

Çünkü yalan söylüyorlar! Çünkü milletleri aldatıyorlar. Demokrasi, kendileri azınlıktayken sesleri çıksın diye kullandıkları bir malzemeydi. Müslümanlar çoğunluğa geçince demokrasiyi değil, diktatörlüğü tercih ediyorlar.

Bugün İslâm ülkelerinin çoğunda diktatörlük vardır, Türkiye hariç.

Neden?

Çünkü halkın çoğunluğu müslümandır; halkın çoğunluğunun sesi olmasın diye...

Bunları biz burada protesto etmezsek, onlara biz buradan destekçi olmazsak hürriyet ve insan haklarını, müslümanların haklarını koruyamayız. Onun için, haksızlıkları dile getireceğiz.

Cezayir en güncel meselelerden birisidir. “Niçin burada Batı demokrasiden vazgeçiyor? Niçin Suud’da demokrasiden vazgeçiyor? Niye Suriye’de demokrasi yok? Niye Irak’ta demokrasi yok?” diye bunları sormalıyız ve haksızlıkların karşısına çıkma alışkanlığını edinmeliyiz.

Evet, burada karşımızda düşmanımız yok; ama “Ben Türkiye halkı olarak bu haksızlığı hazmedemiyorum!” demeliyiz.

Afganistan'a kardeş gönderdik, Azerbaycan'a da göndermeliyiz. Çünkü orada büyük bir haksızlık var. Nahçıvan Azerbaycan'a bağlı; İğdır ovasından Aras gölü boyunca giden bir toprak parçası. Haritaya bakın...

Benim odamda kocaman, duvar boyunca bir dünya haritası var. Her gelen bakıyor;

“Nereden buldun bu haritayı?”

Benim dünyanın her yeriyle ilgim var, onun için.

Nahçıvan, ince uzun bir şerit halinde; büyük Azerbaycan'la arasına Ermenistan gelmiş, İran hududuna kadar Nahçıvan'la Azerbaycan'ı arada bir koridor ayırıyor. Nahçıvan da Azerbaycan'a bağlı. Böyle şey mi olur; bu ülke buraya bağlı, arada Ermenistan var. Dağlık Karabağ bölgesi özerk...

Bunların hepsi komünistlerin oyunları. Oraları hep İslâm ülkeleri idi. Ama öyle bölmüşler ki; Türkler'in yanına Azeriler gelmesin, Ermeniler gelsin, hıristiyan Gürcüler gelsin. Müslüman Gürcüler de var ama hıristiyan Gürcüler gelsin. Buradaki Nahçıvan öbür taraftaki

ile iş birliği yapamasın. Treni ille Ermenistan'dan geçecek; Ermeniler ya kurşunlayacak, ya da müsaade etmeyecek.

Bizim bir ara Türkiye'ye giren trenimiz, Edirne'den ülkeye girerken Yunan hududuna girerdi, ondan sonra tekrar Yunan hududundan çıkar, Türk hududuna girerdi. Niye böyle yaptın yahu? Hududu demiryolunun öbür tarafına at, bu demiryolu Türkiye'den geçsin. Niye bir Türkiye'ye sokuyorsun, bir Yunanistan'a sokuyorsun, dolandırıyorsun?

Bunların hepsi emperyalistlerin ihtilaf tohumları bırakmasıdır. Bunların hepsinin çaresinin bulunması lazımdır. Bulunmamıştır, mahsustan bırakılmıştır. Bunlarla uğraşılması lazım.

Bunlarla uğraşmadığı zaman müslümanlar olmadık şeylerle uğraşıyorlar. Saçma sapan şeylerle, incir çekirdeğini doldurmayan şeylerle uğraşıyorlar. Bugün Suudi Arabistan'da "Parmağını niye böyle kaldırdın, niye kaldırmadın? Niye böyle döndürdün, niye döndürmedin?" [gibi şeylerle uğraşıyorlar.]

Şimdi sıra bu mu?

Bir arkadaşı kızdırmışlar. Hira mağarasına çıkmış. Arkasından emr-i ma'rufçular;

“Buraya çıkmak farz değildir, sünnet değildir; bid’attir. Ne diye çıkıyorsun?”

“Sus be!” demiş hoca arkadaş; “Siz en büyük bid’ati krala bağılılıkla yapıyorsunuz. Onu destekliyorsunuz, ona ‘gık’ diyemiyorsunuz. Ben burada Peygamber Efendimiz’in ibadet ettiği mağarayı görmek istiyorum, o havayı almak istiyorum. Bunun bid’atle ne ilgisi var? Efendimiz çıkmış. O çıkmışsa ben de çıkarım. Çıkmak sünnet belki... Madem o çıkmış, orada ibadet etmiş; benim de çıkmam normaldir.” diye uzun boylu onlarla Arapça konuşmuş.

Bizim bir akraba da içeride, mağaradaymış. Hoca efendi orada birileriyle Arapça konuşuyor, münâkaşa ettiklerini bilmiyor, o da elini açmış; “Âmin.” diyormuş. Onlar münâkaşa ediyor, bu dua ediliyor sanıyor, “Âmin.” diyor.

Bu da cahilliğimizden tabii... Netice itibariyle Arapça bilmiyoruz, kendi Kur’an dilimizi bilmiyoruz, muhterem kardeşlerim.

Mutlaka bu dış müslümanlarla ilgili bir merkez kurmamız lazım. Müslümanların meselelerini dünyada bir bütün olarak incelememiz lazım. Bu şarttır. Yoksa bu kurtlar bizim kuzucukları her yerde tek tek yakalayıp yutarlar. Onun için her yerde; Assam eyâletinde, Hindistan'da, Bangladeş'te, Burma'da, Tayland'da [merkezler kurmamız lazım.]

Hatta biliyor musunuz, Vietnam'da kaç milyon müslüman varmış?

Vietnam'da müslüman olduğunu hiç bilmiyorduk. Ne kadar Vietnamlı müslüman varmış, ben Malezya'da gördüm. Malezya onlara kucak açmış. Biz sanıyorduk ki Budist Vietnamlılar [ile] kuzeyden gelen Çinli kuvvetlerle Amerikalılar'ın desteklediği kuvvetler çarpışıyor. Orada müslüman kardeşlerimiz ne sıkıntıları çekmiş, haberimiz yok.

Onun için, müslümanların birbirinden haberdar olmasını sağlayacak merkezleri kurmamız lazım. Kafamızın genişlemesi lazım. Dergilerimize [o] konuların yazılması lazım. Dünyanın her tarafı ile ilgilenmemiz mutlaka şart!

Sonra, dünya üzerinde bizimle çalışacak, bizim istikametimizde, bizimle aynı yönde çalışacak merkezler, odaklar, iskeleler ve kaleler kurmamız lazım.

Arkadaşlardan bir tanesi dedi ki;

“Bana teklif ediyorlar, Malezya’ya gideyim mi?”

“Git, orada otur. Tanışıklıklar, ahbaplıklar, arkadaşlıklar kur. Malezya’da bir kalemiz, iskelemiz olsun.” [dedim.]

Ötekisine;

“Sen Endonezya’da yer tut.”

Bir tanesine dedim ki;

“Sen Borneo adasında Brunei Sultanlığı varmış; gidebilersen oraya git. Evlenebilersen oradan birisi ile evlen.”

Her yerle ilgimizin, irtibatımızın olması şart. Çünkü biz cihana yayılmış bir ümmetiz ve birbirimizle ilgilenmemiz gerekiyor.

Tabii ben bunları madde madde söyledim ama siz belki kaydedemediniz. İnşallah videodan, teypten tekrar tekrar dinlersiniz. Bunlar benim sizden canlı isteklerim. Yani bunları

mutlaka sağlayın diye istiyorum. Olmazsa tehlikeli görüyorum. Fert ve millet olarak başımızda karabulutlar görüyorum.

Savunma, korunma, emniyet ve istiklâlimiz konusuna önem vermemiz gerektiği kanaatindeyim; en güncel konulardan biridir. Bu adamlar kıyıda kenarda çat pat filan yaparken ateşı getirirler, bizim tarlamıza atıverirler, bizim harmanımızı yakarlar. Tarih boyunca böyle yapmışlardır. Açıkça söyleyeyim: Ben harp tehlikesi seziyorum.

Onun için, aklınızı başınıza toplayın. Fert ve millet olarak çok iyi hazırlanmamız lazım. Havaîliği çoktan bırakmamız lazım, ciddî hazırlanmamız lazım. Yekvücut olmamız lazım. Birlik ve beraberlik içinde olmamız lazım ki sulhun çaresi de budur.

“Ya ne diye silahlandırırıyorsun halkı, ey Türkiye hükümeti?”

Sulh için bu şart!

Dedelerimiz ne güzel söylemişler:

“Hazır ol cenge, eğer ister isen sulh u salâh!”

Sen kuvvetli olursan dűşman saldıramaz. Sen zayıf oldun mu; “Şunun budundan alayım, etinden alayım, kolundan alayım, bifteğinden alayım...” [diye] seni kesmeye çalışır. Kuvvetli olursan bir şey yapamaz.

Onun için, güncel olarak istiklâlimizi, hürriyetimizi tehlikede görüyorum. Etrafımızda yangınlar, gürültüler, patırtılar görüyorum. Sorumluluklarımızın çok büyük olduğunu görüyorum. Orta Asya’ya, Balkanlar’a, Kıbrıs’a, Kafkasya’ya, Ortadoğu’ya, Yemen’e, Afrika’ya karşı, dünyanın her yerine karşı çok çok sorumluluklarımız vardır. Ona göre sizlerden bu konularda uyanık ve hazırlıklı olmanızı talep ediyorum.

Her yerde söylediğim bir şey var:

Libya’ya gittiğim zaman beni Yüksek İslâm Enstitüsü’ne götürmüşlerdi. Yüksek İslâm Enstitüsü’nün kapısında “Yüksek İslâm Enstitüsü” yazmıyordu; “Malik b. Enes Kışlası” yazıyordu. Talebeler de talebe kıyafetinde değildi; çavuş, er kıyafetinde idi. [Kollarında] işaretler vardı. -Pırpır diyoruz ya, çavuşların işaretleri, “V” harfi gibi- Kimisi onbaşı, kimisi çavuş vesaire...

Neden?

Libya, düşmanlar saldırırsa diye topyekün seferberlik hâlinde, hazırlık hâlinde olduğu için.

Biz de öyle olmalıyız. Her apartmanın bir askerî birlik olduğunu ve her apartmanın kendi savunmasını planlamakla sorumlu olduğunu söylemişlerdi, “Düşman saldırırsa ne yaparız?” diye... Onun için, ben de istiyorum ki Türkiye müslümanları, hatta dünyanın her yerindeki müslümanlar böyle hazırlıklı olsun. Hazırlıksız kalmasın, gafil ve cahil beklemesin. Bu düşmanlara fırsat vermeyelim.

Zelzele oldu. İnsanî yardım malzemesi gidiyor derken oraya -Ermenistan’a- silah gitmiş. Adamları bulsan gırtlığına çökeceksin ama bulamıyorsun ki; uzaktan füze gönderiyor, evinin damına bir füze iniyor, yangın başlıyor. Kimi tutarsın, kimi asarsın, kimi kesersin?..

Adam işini uzaktan yapıyor. “Delik demir çıktı, mertlik bozuldu.” dediği gibi Köroğlu’nun... Eskiden kılıç kılıca, karşı karşıya

geliyordun, önemi vardı. Ama şimdi adam dağın arkasından füzeleri yağmur gibi gönderiyor, senin şehrin harap oluyor.

O halde ne yapmamız lazım?

Hazırlıklı olmamız lazım.

Ermeniler küçük bir devlet değildir. Fransa'da büyük nüfusları vardır. Amerika'ya yayılmışlardır. Birçok yerde adamları vardır. PKK ile de iş birliği yapıyorlar, gazetelerde yazdı. Türkiye'yi yıpratmak için her türlü şeyi yapıyorlar. Amerika'dan, Fransa'dan vesairenden büyük destekler alıyorlar.

Müslümanlar da birbirini desteklesin. Müslümanlar da birbirini desteklesin ki zulüm ve haksızlık olmasın.

Allah hepinizden razı olsun. Bu hazırlıkları sizlere tebliğ ettim. Peygamber Efendimiz'in veda hutbesinde; *Allâhümme hel bel-lağtü?* dediği gibi, ben tebliğ etmiş oldum. Ben elimden geldiğince yapıyorum, siz de elinizden geldiğince yapmaya çalışın.

SORULAR - CEVAPLAR

Soru: Türkiye’de müslümanların hizmetlerini artırmaları Amerika Birleşik Devletleri’nde ‘Yeşil Kuşak Doktrini’ olarak algılanıyor. Bu tür ithamlara karşı tavır ne olmalıdır? Ayrıca Türkiye’nin İran olmaktan çok Suudi Arabistan yönetim biçimi almasından bahsediyor.

Cevap: Amerika’nın müslümanlar hakkında planları vardır. “Kara bulutlar, kompolar, oyunlar” derken ben de onları kastediyorum. Avrupa’nın, Almanya’nın, İsveç’in planı vardır; destekleri, masrafları, hazırladığı teşkilâtları vardır.

Ben has müslümanların birlik ve beraberlik içinde çalışmaları gerektiğini söylüyorum. Yapılması gereken şeylerin de neler olduğunu söylüyorum.

Amerika’nın ‘Yeşil Kuşak Doktrini’ olabilir, İngiltere’nin başka bir doktrini olabilir; onlar kendilerinin hevesleridir. Biz kendi işimizi kendimiz görmeye alıştırsak kimseye âlet olmayız. “Şununla savaş.” dediği zaman savaşmak, “Şöyle yap.” dediği zaman yapmak, “Böyle

yap.” dediği zaman yapmamak tarzında değil de; neyi yapmak gerekiyorsa onu yapmak.

Suudi Arabistan yönetimi biğimini almasından bahsediliyor.

Ben böyle bir Şeyi vrid görmüyorum. Suudi Arabistan’da zaten Şimdi meŐrutiyet ilan edildi; bilmiyorum, burada gazeteler yazdı mı?

Yani orada bir deđiŐim var. Krallıktan ziyade bir başka duruma gelme durumu var. Türkiye’de bir hürriyet ve demokrasi yönetimi var, anayasa ile sađlanmıŐ bir durum. Tabii bunun tekrar bırakılıp da krallık gibi bir duruma geçmek biraz zordur. Bu kadar hürriyetleri tattıktan sonra bir halk öbür tarafa zor gider; onu vrid görmüyorum.

Soru: Türkiye’de müslümanlar kendi [arasındaki] duvarları yıkarak nasıl gerđek mnada bir ittifak yapabilirler?

Cevap: Gerđek mnada ittifak; Allah’ın dinine dönmek, takvya sarılmak ve ilm esasları hiss davranıŐların önüne getirmek; ilim, irfan, fıkıh, hadis, tefsir, Kur’an ne diyorsa onu yapmaya herkesin razı olmasıyla mümkün

olur. Allah'ın dininde, Allah'ın kitabında, Allah'ın ipine sarılmakta birleşmekle olabilir. Herkes kendisi [ortaya] ayrı bir doktrin atarsa tabii ittifak olmaz. Alimlerin hallededeceği bir mesele. Avâmın alimlere uyması lazım. Alimlerin meseleyi görmesi lazım. Ama alimler görse de görmese de, biz şahsen yapılabilecek şeyleri söylemiş oluyoruz.

Soru: Bu yıl Ramazan ne zaman başlamıştır? Bazılarımız Diyanet'in belirlediği tarihten iki gün önce oruç tuttuk. Ayın hareketleri de güneş gibi önceden tam olarak belirlenebiliyor mu?

Cevap: Ayın hareketleri de güneşin hareketleri gibi çok net olarak bellidir, tereddütü değildir.

Hatta Avrupa'da, Amerika'da, Avustralya'da güneşin doğuş ve batışı ile ilgili *sunset*, *sunrise* saatleri verildiği gibi *moonrise*, *moonset* ayın doğuş batış saatleri de gazete-lerde verilir. Takvim içinde bir kenarda; "Güneş [şu saatte] doğuyor, [şu saatte] batıyor; Ay şu saatte doğuyor, şu saatte batıyor." diye net olarak bellidir.

Esasen bana bir astronomi profesörü Suud'dayken faks çekti; yanımda çantamdadır, size gösterebilirim. Oradaki saat de aynen bizimkini tutuyor.

Suudlular çarşamba günü oruç tuttu. Biz de tuttuk; oradayız, ayrılık gayrılık olmasın diye. Biliyoruz, fazladan tutuyoruz ama orada orucu tuttuk. Çarşamba günü Ramazan değildi; çünkü ay, güneşten çok önce batmıştı. Perşembe günü de Ramazan değildi; çünkü çarşamba akşamı hilâlin görülmesi lazım ki perşembe oruç tutulabilsin. [Çarşamba akşamı] ayla güneş üç dakika ara ile beraber battılar. Beraber batınca hilâl yoktu, bahis konusu değildi. O zaman perşembe de Ramazan değildir. [Perşembe akşamı] ay güneşten 40-50 dakika kadar sonra battı. 50 dakika sonra battığı için ay perşembe akşamı görülebilirdi. Cuma günü oruç tutmak normaldir. Türkiye'nin başlangıcı böylece doğru olmuştur; Suud'un başlangıcı yanlış olmuştur. Suud ya Ramazan'ın sonuna gün ekleyecek... O zaman ortaya çıkacak. Ayrıca, bu başlangıcın yanlışlığı iki şeyden anlaşılabilir:

Bir; ayın 7'sinde ay yarım olur, tam yarım daire şeklinde olur. 7 gün küsur saat... Demek ki ertesi gün 7'si olduğu zaman gökyüzünde ayın yarım daire şeklinde olması lazımdı. Halbuki 7'sinde yarım daire şeklinde değildi, çukurdu. 8'inde yarım daire şeklinde değildi, çukurdu. Hatta 9'unda bile tam yarım daire değildi. Yani Suud'un yanlışlığını ilk haftadan anlamak mümkündür.Şimdi önümüzde dolunay zamanı vardır. Dolunay ayın 14'ünde olur. 14 gün 13 saat geçtiği zaman tam dolunay olur. Güneş batarken doğudan dolunay doğar. O zaman tam 180 derece faz farkıyla dönüş yaptıkları zamandır. Suud'a göre ayın 14'ü olduğu zaman dolunay ise Suud haklıdır. Değilse, eksiğe demek ki Suudlular erken başlamıştır. Göreceksiniz, öyle olacak. Dolunayı takip edin, hava açık olduğu takdirde göreceksiniz ki tam dolunay Suudlular'ın 14'ünde değil 16'sı olduğu zaman, bizim 14'ünde olduğumuz zaman olacaktır. Bizim başladığımızın doğruluğu kesindir. Hem profesörlerin [hesabıyla] hem de gözlemlerle çok net olarak kesindir.

Fazla tutanlar zarar etmediler. Yalnız yanlış iş yaptılar. Ya bize sorsunlar; çünkü biz bu işin mütehassısıyız. Yıllardır dünyanın her

yeriyle; Amerika, Avustralya, Suudi Arabistan, her yerle telefonlaşıyoruz. Mecmualarda yazıyoruz. Ya bize sorsunlar -biz hocalarıysak-kendi başlarına iş yapmasınlar, ya da hilâli görsünler de öyle tutsunlar.

Bana Almanya'dan telefon açıyorlar:

“Hocam, biz orucu tuttuk.”

Neye göre tuttun? Hilâli gördün de mi?..

“Hayır, görmedim.”

Hilâl yok ki görsün. “Oruç tuttuk.” diyor. Tutamaz.

“Suud’a göre tuttuk.”

Suud yanlış yapıyor. Suud bu işleri çok iyi bilmiyor. Yapılan işler yanlış olduğu için Suudlular’ın ilgilileri de gülüyorlar; “Yanlış oldu ama işte ne yapalım...” diyorlar. Tabii şimdi bu ileride şöyle olacak: Suud’a göre Ramazan bitecek ama asıl Ramazan bitmemiş olacak. Biz oruç tutarken bizim karşımıza gelecek çok bilmiş kardeşler; sigara içecekler, su içecekler, bardağı masanın üzerine koyacaklar; “İç bundan!” diyecekler. “Bayram günü oruç tutmak haramdır!” diyecekler, orucunuzu bozduracaklar. Orucu bozarsanız 60 gün cezaya sizi

uğratacaklar. Öyle yapmayın. Bu işi bilimsel olarak yapın. Bu işler hayal olmaktan çıkmıştır, çok net olarak belli olan şeylerdir. İlme, irfana, akla, mantığa dayalı hareket edin. Allah hepinizden razı olsun. Hepinizi İslâm'a en güzel tarzda hizmet edenlerden eylesin. Yüzü ak, alını açık yaşamanızı nasip eylesin. Huzuruna sevdiği razı olduğu kul olarak varmanızı nasip eylesin. Cennetiyle cemâliyle müşerref eylesin. Ramazanınızı mübarek olsun. Oruçlarınız, teravihleriniz, ibadetleriniz, taatleriniz kabul olsun. Allahu Teâlâ hazretleri sevdiklerinizle beraber iki cihanda aziz eylesin.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

12 Ramazan 1412 / 15.03.1992

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

